

REMONT BUDYNKU MIESZKALNEGO WIELORODZINNEGO W POZNANIU PRZY ULICY
PRĄDZYŃSKIEGO 56.

PROJEKT BUDOWLANY

ARCHITEKTURA

INWESTOR: Wspólnota Mieszkaniowa
Ul. Prądyńskiego 56, 61-528 Poznań

ADRES INWESTYCJI: 61-528 Poznań, ul. Prądyńskiego 56 (Obr. 61; ark.13; dz.nr 89/1,90)

KATEGORIA OBIEKTU: XIII

PROJEKTANT: **Probud Studio Pi Hubert Rybkowski**
ul. Narutowicza 10; 62-600 Koło
tel. 693 429 479

AUTOR PROJEKTU: **mgr inż. arch. Hubert Rybkowski** (nr upr. 17/WPOKK/2017)
Uprawnienia budowlane w specjalności architektonicznej do projektowania bez ograniczeń

15 Kwietnia, 2019 r.

SPIS ZAWARTOŚCI PROJEKTU

I. CZĘŚĆ OPISOWA

- OPIS PROJEKTU - dane ogólne, podstawa i zakres opracowania.....str. 3-8
- PLAN BIOZ.....str.9-10
- OŚWIADCZENIE PROJEKTANTA.....str. 11
- UPRAWNIENIA I IZBA (kopia)str. 12
- PROGRAM PRAC KONSERWATORSKICH.....str. 13-67

II. CZĘŚĆ RYSUNKOWA

NR RYS.	TYTUŁ RYSUNKU	SKALA	NR STR.
	Plan sytuacyjny	1:500	68
IN-01	Elewacja frontowa	1:50	69
IN-02	Elewacja oficyny	1:50	70
IN-03	Przekrój 1-1	1:50	71
IN-04	Rzut dachu	1:100	72
IN-05	Drzwi wejściowe	1:25	73
A-01	Elewacja frontowa – projekt kolorystyki	1:50	74
A-02	Elewacja oficyny – projekt kolorystyki	1:50	75
A-03	Balkon – projekt podniesienia balustrady	1:25	76

I. CZĘŚĆ OPISOWA

1. Podstawa opracowania:

- 1.1. Zlecenie na wykonanie prac projektowych.
- 1.2. Materiały wyjściowe – inwentaryzacja własna wykonana metodą skanowania 3D, audyt remontowy nr 2224/114/2018 sporządzony przez mgr inż. Zbigniewa Grabarczyka.
- 1.3. Karta ewidencyjna zabytku – „Biała karta”.
- 1.4. Ustawa Prawo budowlane.

2. Przedmiot opracowania

Przedmiotem opracowania jest projekt remontu budynku mieszkalnego wielorodzinnego położonego w Poznaniu przy ulicy Prądyńskiego 56 (obr. 61, ark.13, nr dz. 89/1,90). Remont w zakresie:

- remont elewacji frontowej wraz z remontem drzwi wejściowych
- remont balkonów wraz z podniesieniem balustrady
- docieplenie ścian oficyny
- remont dachu, docieplenie stropu pod poddaszem nieużytkowym
- remont klatki schodowej
- remont piwnicy
- wymiana stolarki okiennej i drzwiowej części wspólnych

Obiekt znajduje się w strefie ochrony konserwatorskiej – A239.

3. Opis stanu istniejącego

Przedmiotowy obiekt to kamienica wybudowana w 1903 roku. Budynek zlokalizowany po zachodniej pierzei ulicy, z wewnętrznym podwórkiem. Kalenica dachu ustawiona równolegle do ulicy. Budynek o 6 kondygnacjach nadziemnych (w tym poddasze nieużytkowe), w całości podpiwniczony. Dach o układzie mansardowym, częściowo pokryty dachówką ceramiczną karpiówką układana w koronkę, a częściowo papą na deskowaniu. Budynek posiada klatkę schodową główną oraz boczną dostępną wyłącznie od strony podwórza (klatka obecnie nieużytkowana).

Stan zachowania:

- Ściany zewnętrzne – murowane z cegły ceramicznej na zaprawie cementowo – wapiennej, ściany otynkowane; brak widocznych zarysowań muru, tynki częściowo odspojone (zwłaszcza w oficynie); ściany fundamentowe zawilgocone na skutek wykonania szczelnych tynków cementowych w partiach cokołowych, braku izolacji poziomej;
- Więźba dachowa – drewniana w układzie płatwiowo – kleszczowym, stan więźby dobry
- Pokrycie dachowe – dachówka karpiówka ryflowana, układana w koronkę, w części dach pokryty papą, obróbki blacharskie skorodowane (nieszczelne); pokrycie dachowe wraz z obróbkami w stanie złym i średnim
- Stolarka drzwiowa – stolarka drewniana, drzwi frontowe oryginalne, drzwi w stanie średnim
- Stolarka okienna – w większości wymieniona na nową PCV, część okiennych oryginalnych w stanie średnim i złym
- Klatki schodowe – widoczne przetarcia i ubytki, stan dobry

4. Działania remontowe:

Przewiduje się wykonanie następujących prac:

- remont elewacji frontowej od ul. Prądyńskiego – naprawa tynków i detalu, wymiana opierzeni, rur spustowych, rynien, parapetów na nowe wykonane z blachy tytan – cynk; konserwacja oryginalnych drzwi wejściowych (w drzwiach należy zamontować elektromagnes oraz samozamykacz); zamurowanie okien piwnicznych; konserwacja okna na poddaszu; remont schodów wejściowych (wyrównanie wysokości stopni); remont balkonów wraz z podniesieniem balustrady do wysokości 110cm; wykonanie izolacji poziomej ścian fundamentowych metodą iniekcji

- ściany zewnętrzne kondygnacji naziemnych elewacji oficyny docieplenie z zastosowaniem wełny mineralnej gr.14 cm ($\lambda=0,036$ W/mK); zamurowanie okien piwnicznych; zamurowanie małych okien na poddaszu oraz okien w dawnych toaletach na klatce schodowej; wykonanie izolacji poziomej ścian fundamentowych metodą iniekcji; remont drzwi wejściowych do bocznej klatki schodowej
- remont ścian zewnętrznych znajdujących w granicy z sąsiednimi działkami – wykonanie nowych tynków cementowo – wapiennych
- remont dachu – wymiana dachówek i opierzenia na nowe z blachy tytan cynk, impregnacja więźby, wykonanie nowego ołączenia (łaty i kontrłaty), wymiana wylazu dachowego na nowe, zamontowanie nowych rynien i rur spustowych; wymiana pokrycia z papy na nowe, wymiana deskowania; remont kominów (wykonanie wylotów bocznych dla pionów wentylacyjnych)
- remont klatki schodowej, demontaż styropianu ze ścian, remont drzwi wahadłowych
- remont piwnicy w zakresie powierzchni wspólnej korytarza – skucie zmurszałych tynków (ze względu na zwilgocenie ścian pozostawienie ich jako nieotynkowane), naprawa posadzki betonowej i schodów; wymiana wtórnych drzwi piwnicznych na nowe, drewniane
- wymiana drzwi wyjściowych na podwórze na nowe, drewniane o współczynniku $U \leq 1,5$ W/m²K
- wymiana okien wtórnych na klatce schodowej na nowe PCV w kolorze białym o współczynniku $U \leq 1,6$ W/m²K wyposażone w nawiewniki higrosterowalne
- docieplenie stropu nad mieszkaniami (docieplenie stropu pod poddaszem nieużytkowym) wełną mineralną gr. 17cm ($\lambda=0,036$ W/mK)

Szczegółowy opis prac związanych z zabytkowymi elementami budynku znajduje się w programie prac konserwatorskich.

5. Remont elewacji frontowej

Szczegółowy opis prac znajduje się w programie prac konserwatorskich.

6. Remont balkonów – elewacja frontowa

Prace przygotowawcze należy rozpocząć od prac rozbiórkowych. Po ustawieniu rusztowania należy ze względu na bezpieczeństwo uniemożliwić lokatorom możliwość wyjścia na balkon. Po dokonaniu odpowiednich zabezpieczeń można przystąpić do robót rozbiórkowych.

PRACE ROZBIÓRKOWE

Prace rozbiórkowe polegają na:

- zdjęciu warstw posadzkowych z płyty balkonowej
- usunięciu starej izolacji
- demontażu balustrad

PŁYTA BALKONOWA

Przed przystąpieniem do wykonania warstw nawierzchniowych podłoże należy odpowiednio przygotować.

Płyty balkonu należy oczyścić i wyspoinować. Następnie należy oczyścić i zabezpieczyć antykorozyjnie elementy stalowe poprzez malowanie.. Kolejnym krokiem jest wykonanie warstwy spadkowej w jednym kierunku ze spadkiem 2% i minimalną grubością 2,5 –

3,0cm. Po zewnętrznym obwodzie płyty warstwę spadkową należy wykonać z zaprawy naprawczej Mapegrout Colabile TI20 o wysokiej ciekłości i regulowanym skurczu, zbrojoną włóknami syntetycznymi.

Po obwodzie płyty zamontować obróbki blacharskie z blachy tytanowo-cynkowej o grubości 0,6mm.

Następnie nałożyć warstwę szlamu elastycznego Mapelastic. Szlam należy nakładać w dwóch cyklach roboczych w odstępie około 6 godzin. Łączna grubość warstwy winna wynosić 2mm. Warstwę szlamu należy nałożyć także na wykonaną obróbkę blacharską, czoło płyty balkonowej oraz ścianę zewnętrzną budynku do wysokości min. 15cm. Pomiędzy warstwami szlamu po zewnętrznym obwodzie płyty należy umieścić matę uszczelniającą Kerdi o szerokości min. 30cm. Na styku płyty balkonowej i ściany budynku w

szlamie należy zatopić taśmę Vidiflex. Po wykonaniu warstwy izolacyjnej można przystąpić do układania płytek gresowych mrozoodpornych. Płytki należy układać na kleju elastycznym, mrozoodpornym o dużej odporności. Maksymalna grubość kleju pod płytkami nie powinna przekraczać 5 mm. Przy ścianie zewnętrznej budynku wykonać cokół o wysokości minimum 15cm z płytek gresowych. Podniebienie po uzupełnieniu tynków zagruntować pod przemalowanie farbą silikonową.

BALUSTRADY

Balustrady należy zdemontować, wypiąskować, oczyścić, wymienić uszkodzone elementy stalowe i uzupełnić ubytki. Należy zachować dużą ostrożność przy demontażu i transporcie balustrad. Podczas transportu zabezpieczyć balustradę przed deformacją. Aby spełnić wymogi odnośnie minimalnej wysokości balustrad należy ją przebudować poprzez wydłużenie podstaw balustrady zgodnie z rysunkami, tak, aby jej wysokość wynosiła 110cm. Nowe elementy balustrady należy wykonać z profili stalowych gorącowalcowanych ze stali S235 i łączyć za pomocą spawania. Wszystkie elementy stalowe zabezpieczyć przed korozją poprzez wykonanie cynkowania w wannach cynkowniczych. Grubość powłoki galwanicznej winna wynosić 120 μ m. Wszystkie otwory i cięcia wykonywane na montażu zabezpieczyć poprzez wykonanie warstwy cynkowej natryskiem.

7. Remont elewacji oficyny – docieplenie ścian wełną mineralną

7.1. Prace przygotowawcze:

Przed przystąpieniem do prac wykonawca zobowiązany jest sprawdzić nośność podłoża wszystkich ścian. Nienośny tynk należy usunąć, a na ścianach ocieplanych ubytki uzupełnić tynkiem cementowo – wapiennym (należy przyjąć 50% skucia powierzchni ścian oficyny). Następnie należy zdemontować rury spustowe oraz wszystkie elementy przytwierdzone do ścian zewnętrznych. Istniejące okablowanie biegnące na ścianach przenieść do rurek winidurowych lub PCW. Wykuć ze ściany istniejące kratki wentylacyjne, natomiast wszelkie puszkę, tablice i inny osprzęt wysunąć na grubość projektowanej warstwy styropianu. Ściany ceglane należy oczyścić z luźnej zaprawy, uszkodzone cegły należy wymienić na nowe. Na elewacji oficyny należy zamurować małe okna należące kiedyś do toalet znajdujących się na klatce schodowej, małe okna na poddaszu oraz okna piwniczne.

7.2. Docieplenie ścian zewnętrznych:

Docieplenie zaprojektowano w systemie Optotherm 3000 firmy Optolith. Składniki systemu:

zaprawa klejąca: Optotherm Multi KSW

izolacja termiczna: wełna mineralna fasadowa gr.14cm ($\lambda=0,036$ W/mK)

siatka z włókna szklanego min. 165g/m²

klej do siatki: Optotherm Multi KSW

tynek mineralny: Optoplast Ecolith (faktura baranek 1,5mm)

farba silikatowa: Optomal Silisan – zgodnie z projektem kolorystyki elewacji

Dopuszcza się wykonanie remontu wg technologii innego producenta, należy jednak zachować parametry techniczne powyższego systemu.

Docieplenie ścian zewnętrznych należy wykonać metodą lekką moką na bazie wełny mineralnej gr. 14 cm ($\lambda=0,036$ W/mK). Proponuje się zastosowanie tynku mineralnego Optoplast Ecolith (faktura baranek 1,5mm) malowanego farbą silikatową Optomal Silisan w systemie firmy Optolith . Płyty z wełny należy mocować do ścian klejem obwodowo - punktowo i dodatkowo stosować mocowanie łącznikami mechanicznymi w ilości 4-5 /m².

Wszystkie płaszczyzny ścian zazbroić systemową siatką z włókna szklanego i zaszpachlować odpowiednią zaprawą klejącą. W dalszej kolejności należy wzmocnić powierzchnie ścian w sąsiedztwie styku pionowych i poziomych naroży otworów okiennych i drzwiowych, poprzez zatopienie w zaprawie pasków siatki o wymiarach ok. 20x30 cm. Paski te powinny być ustawione pod kątem 45° do linii wyznaczonych przez krawędzie ościeży. W poziomie parteru należy dodatkowo zastosować podwójnie siatkę z włókna szklanego (do górnej linii okien na parterze).

W celu zwiększenia odporności warstwy termoizolacji na uszkodzenia mechaniczne, na wszystkich narożach pionowych budynku oraz na narożach ościeży drzwi i okien, należy wkleić aluminiowe listwy narożne.

Ościeża po uprzednim skuciu istniejącego tynku oraz oczyszczeniu powierzchni i uzupełnieniu ubytków, należy wykleić styropianem EPS gr. 2 cm ($\lambda=0,031$ W/mK, $R_D = 3,85$ m²K/W, gęstość 13,5 kg/m³) np. Austrotherm EPS Fassada Premium Na wyszpachlowanej ścianie po zeszlifowaniu wszelkich nierówności ułożyć tynk mineralny (uziarnienie 1,5 mm, faktura „baranek”) zgodnie z kolorystyką określoną w projekcie elewacji.

Należy stosować wszystkie elementy systemu firmy Optolith wg zaleceń producenta (kleje, grunty, siatki itp.).

Całe orynnowania wykonać jako nowe z blachy tytanowo – cynkowej. Parapety wykonane z blachy ocynkowanej, z zagięciem bocznym uniemożliwiającym zaciekanie wody – zabrania się stosować plastikowych zakończeń parapetów.

Ościeża malować w kolorze elewacji.

Okna na głównej klatce schodowej oraz bocznej należy wymienić na nowe PCV w kolorze białym.

Na wszystkich parapetach oraz opierzeniu gzymsu koronującego należy stosować kolce do odstraszania ptaków

Lampy zewnętrzne: zamocować nowe oprawy oświetleniowe, energooszczędne. Miejsce mocowania nowej oprawy – do uzgodnienia z Inwestorem.

Ściany boczne znajdujące się w granicy z sąsiednimi działkami należy otynkować tynkiem cementowo – wapiennym, a następnie pomalować farbą silikatową w kolorze elewacji. W przypadku uzyskania zgody sąsiadów dopuszcza się wykonanie docieplenia wełną mineralną gr.14cm.

8. Remont dachu

8.1. Remont dachu krytego dachówką

Przed przystąpieniem do wymiany pokrycia dachowego należy usunąć starą dachówkę, opierzenia z blachy, anteny i przewody antenowe. Elementy drewniane więźby nienadające się do użytku, należy wymienić na nowe zachowując ich parametry (na etapie inwentaryzacji nie stwierdzono elementów przeznaczonych do wymiany). Wszystkie elementy konstrukcyjne więźby należy oczyścić, a następnie zabezpieczyć przed ogniem, owadami i grzybami np. środkiem Ogniochron. Impregnować drewno surowe, ostatecznie obrobione, powietrzno-suche, metodą kilkukrotnego smarowania pędzlem, natrysku lub kilkugodzinnego moczenia, wg. wytycznych producenta. Przed położeniem nowej dachówki należy wykonać nowełaty i kontrłaty na uprzednio położonej folii dachowej wysoko – paroprzepuszczalnej $S_d \leq 0,01$ [m³(m²xhx50Pa)]. Dach należy pokryć dachówką karpiówką ryflowaną (angobowaną) w kolorze czerwonym, ułożoną w koronkę.

W trakcie prowadzenia prac remontowych dachu w istniejących kominach należy wykonać otwory wentylacyjne tak aby były usytuowane z boku komina (nowe czapy kominowe) – kominy należy otynkować tynkiem cementowym.. Ponadto należy pamiętać o wykonaniu: nowych obróbek blacharskich, rynien, rur spustowych z blachy tytanowo – cynkowej, wymianie okien wylazowych (2 szt.) i wylazu dachowego (1szt.).

8.2. Docieplenie stropu pod strychem

Na stropie poddasza nieogrzewanego należy wykonać ocieplenie wełną mineralną gr. 17cm ($\lambda=0,036$ W/mK) w grubości stropu. Przed wykonaniem docieplenia należy usunąć istniejące deskowanie oraz polepę. W miejscu usuniętej polepy należy ułożyć wełnę mineralną. Przed położeniem wełny w każdym z powyższych przypadków należy położyć folię paraizolacyjną. Nowe „deskowanie” wykonać z płyt OSB3.

8.3. Remont pokrycia papowego

Istniejące pokrycie papowe należy usunąć, następnie należy dokonać oceny technicznej istniejącego deskowania. W przypadku wystąpienia zmurszałych lub uszkodzonych desek należy je wymienić na nowe (należy przyjąć 50%). Podłoże powinno być wykonane z desek o grubości zapewniającej sztywność podłoża przy danym rozstawie krokwi, najczęściej jest to grubość 19 do 32 mm i szerokości 12 do 18 cm. Podłoże należy zabezpieczyć przed korozją biologiczną. Wszelkie obróbki blacharskie, do

których będą montowane papy metodą zgrzewania należy zagruntować roztworem asfaltowym ABIZOL R.

Nowe pokrycie papowe należy wykonać w układzie dwuwarstwowym w systemie NRO mocowanej łącznikami mechanicznymi: papa podkładowa np. Matizol PYE G200 S4 Super montaż oraz papa wierzchniego krycia Matizol Delta 5,2 SBS PYE PV250 S52 Super montaż (oddziaływanie ognia zew. BROOF t1). Przed ułożeniem papy należy zamocować pasek z papy PV/64 osłaniający deski przy zgrzewaniu.

Wszystkie opierzenia należy wykonać jako nowe z blachy tytanowo – cynkowej.

9. Remont klatek schodowych

W budynku znajdują się 2 klatki schodowe – klatka główna dostępna od strony ulicy Prądyńskiego oraz nieużywana klatka boczna dostępna od strony podwórza.

Szczegółowy plan remontu głównej klatki schodowej znajduje się programie prac konserwatorskich.

Wnętrze bocznej klatki poza zakresem remontu.

10. Wymiana stolarki drzwiowej zewnętrznej

Przewiduje się wymianę drzwi zewnętrznych:

– drzwi wejściowe, dwuskrzydłowe od strony podwórza

Kierunek otwierania drzwi należy zachować zgodnie ze stanem istniejącym, ze względu na konieczność wyprowadzania pojemników ze śmieciami należy zmienić proporcje podziału dla skrzydeł – skrzydło czynne o min. szer. 90cm (obecnie podział w układzie 50/50). Wygląd drzwi w nawiązaniu do drzwi znajdujących się na klatce schodowej.

Standard wykonania drzwi:

- konstrukcja drewno mahoniowe MERANTI klejone warstwowo
- skrzydło ocieplone pianką termoizolacyjną
- powłoka malarska – lakier np. Sigma lub Remmers
- 4 zawiasy, blokady antywyważeniowe
- próg aluminiowy (max wys. 20mm)
- drzwi wejściowe należy wyposażyć w samozamykacz
- ostateczny kolor drzwi należy ustalić z MKZ na etapie realizacji

11. Charakterystyka energetyczna

ŚCIANA ZEWNĘTRZNA OFICYNY 01 (stan istniejący)

Ściana nośna cegła pełna gr.38cm $R = 0,494 \text{ m}^2\text{K/W}$

$U_{\text{ściany}} = 0,664 \text{ W/m}^2\text{K}$

(nie spełnia wymaganego $U=0,23\text{W/ m}^2\text{K}$ zgodnie z poz.1422 z dnia 18.09.2015r.)

ŚCIANA ZEWNĘTRZNA DWUWARSTWOWA 01 (stan projektowany):

Ściana nośna cegła pełna gr.38cm $R = 0,494 \text{ m}^2\text{K/W}$

Izolacja z wełny mineralnej gr.14cm $\lambda_{\text{OBL}} = 0,036 \text{ W/mK}$; $R = 3,889 \text{ m}^2\text{K/W}$

$\Sigma R = 4,552 \text{ m}^2\text{K/W}$

$U_{\text{ściany}} = 0,220 \text{ W/m}^2\text{K}$

(spełnia wymagane $U=0,23\text{W/ m}^2\text{K}$ zgodnie z poz.1422 z dnia 18.09.2015r.)

ŚCIANA ZEWNĘTRZNA OFICYNY 02 (stan istniejący)

Ściana nośna cegła pełna gr.51cm $R = 0,832 \text{ m}^2\text{K/W}$

$U_{\text{ściany}} = 1,201 \text{ W/m}^2\text{K}$

(nie spełnia wymaganego $U=0,23 \text{ W/m}^2\text{K}$ zgodnie z poz.1422 z dnia 18.09.2015r.)

ŚCIANA ZEWNĘTRZNA DWUWARSTWOWA 02 (stan projektowany):

Ściana nośna cegła pełna gr.51cm $R = 0,832 \text{ m}^2\text{K/W}$

Izolacja z wełny mineralnej gr.14cm $\lambda_{\text{OBL}} = 0,036 \text{ W/mK}$; $R = 3,889 \text{ m}^2\text{K/W}$

$\Sigma R = 4,721 \text{ m}^2\text{K/W}$

$U_{\text{ściany}} = 0,212 \text{ W/m}^2\text{K}$

(spełnia wymagane $U=0,23 \text{ W/m}^2\text{K}$ zgodnie z poz.1422 z dnia 18.09.2015r.)

12. Opinia ornitologiczna na temat sposobu ochrony gniazd i siedlisk ptaków

W celu ochrony ptaków gniazdujących na budynkach przed przystąpieniem do robót należy sprawdzić czy na budynku nie występują miejsca gniazdowania ptaków podlegających ochronie. W przypadku stwierdzenia istnienia takich miejsc należy w celu ich ochrony zawiesić skrzynki lęgowe na pobliskich drzewach lub elewacji remontowanego budynku.

13. Informacja o obszarze oddziaływania obiektu

Przepisy prawa dotyczące obszaru oddziaływania obiektu:

– definicja obszaru oddziaływania – *Art. 3. 20) Ustawy prawo budowlane z 7 lipca 1994*

– obowiązki projektanta – *Art.34 ust.3 pkt. 5 Ustawy prawo budowlane z 7 lipca 1994*

– zawartość Projektu Zagospodarowania – *§6 Rozporządzenia w sprawie szczegółowego zakresu i formy projektu budowlanego*

– informacja o obszarze oddziaływania obiektu – *§13a Rozporządzenia w sprawie szczegółowego zakresu i formy projektu budowlanego*

Obszar oddziaływania obiektu określono w oparciu o Rozporządzenie Ministra Infrastruktury w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz.U. poz.2285 z 2017r.)

Zakres prac budowlanych objętych projektem nie wpływa na zmianę oddziaływania obiektu ze względu na naświetlenie/zacienienie oraz ze względu na usytuowanie budynków.

Obszar oddziaływania obiektu mieści się w całości na działkach o nr 89/1,90, na których został zaprojektowany.

Opracował:

mgr inż. arch. Hubert Rybkowski
(nr upr. 17/WPOKK/2017)

INFORMACJA DOTYCZĄCA BEZPIECZEŃSTWA I OCHRONY ZDROWIA

Opracowana zgodnie z rozporządzeniem Ministra Infrastruktury z dnia 23 czerwca 2003 roku w sprawie informacji dotyczącej bezpieczeństwa i ochrony zdrowia oraz planu bezpieczeństwa i ochrony zdrowia (Dz.U. Nr 120 z 2003r. poz. 1126)

(Wykonano w oparciu o rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 6 lutego 2003r. w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy podczas wykonywania robót budowlanych (Dz.U. Nr 47 z 2003r. poz. 401)

1. Zakres robót dla całego zamierzenia budowlanego oraz kolejność realizacji poszczególnych obiektów

- Przedmiotem opracowania projektowego, którego dotyczy niniejsza informacja jest – Remont elewacji frontowej, termomodernizacja elewacji tylnej, remont klatki schodowej oraz remont dachu budynku mieszkalnego wielorodzinnego w Poznaniu przy ulicy Prądyńskiego 56 (obr. 61, ark.13, nr dz. 32).
- Zamierzenie budowlane obejmuje roboty budowlane – docieplenie budynku w zakresie ścian zewnętrznych od strony oficyny, remont w zakresie tynkowania ścian zewnętrznych od strony elewacji tylnej, wymianę stolarki okiennej i drzwiowej, remont klatki schodowej oraz remont pokrycia dachu. Ostateczną decyzję o kolejności realizowanych obiektów powinien podjąć Inwestor z Wykonawcą po rozpoczęciu przygotowań do realizacji robót budowlanych. Wykonawca ma obowiązek zorganizowania całego procesu zgodnie z obowiązującymi zasadami oraz zapewnienia bezpieczeństwa i wdrożenia zasad planu BIOZ opracowanego na podstawie niniejszej informacji.

2. Wykaz istniejących obiektów budowlanych

Na przedmiotowej działce znajduje się budynek mieszkalny o 6 kondygnacjach nadziemnych (w tym poddasze nieużytkowe), w całości podpiwniczony.

1. Wskazanie elementów zagospodarowania działki lub terenu, które mogą stwarzać zagrożenie bezpieczeństwa i zdrowia ludzi.

Przed przystąpieniem do jakichkolwiek prac budowlanych na zewnątrz budynku – np. prace przy odkuwaniu tynku, należy wykonać ogrodzenie tymczasowe, zabezpieczające przed dostępem osób postronnych. W razie konieczności umieścić właściwe tablice ostrzegawcze.

2. Wskazanie dotyczące przewidywanych zagrożeń występujących podczas realizacji robót budowlanych, określające skale i rodzaje zagrożeń, oraz miejsce ich wystąpienia.

a) roboty ziemne – wykopy na głębokość względną –1,5 m i szerokości 1,5 m wykonać jako zabezpieczone przed osuwaniem, szalunkami rozporowymi. Wykopany urobek należy odkładać w odległości > 1,0 m od krawędzi wykopu. W czasie wykonywania robót ziemnych miejsca niebezpieczne należy ogrodzić i umieścić napisy ostrzegawcze. Każdorazowe rozpoczęcie robót w wykopie wymaga sprawdzenia stanu jego skarp. Ruch środków transportowych obok wykopów powinien odbywać się poza granicą klina naturalnego odłamu gruntu.

b) roboty zbrojarskie i betoniarskie – nie dotyczy.

c) roboty murarskie i tynkarskie

Roboty wykonywane na wysokości powyżej 1 m należy wykonywać z pomostów rusztowań.

Pomost rusztowania do robót murarskich powinien znajdować się poniżej wznoszonego muru na poziomie co najmniej 0,5 m od jego górnej krawędzi.

Wykonywanie robót murarskich i tynkarskich z drabin przystawnych jest zabronione.

Chodzenie po świeżo wykonanych murach, płytach, stropach i niestabilnych deskowaniach oraz wychylanie się poza krawędzie konstrukcji bez dodatkowego zabezpieczenia i opieranie o balustrady jest zabronione.

d) rusztowania i ruchome podesty robocze

Rusztowania i ruchome podesty robocze powinny być wykonane zgodnie z dokumentacją producenta albo projektem indywidualnym.

Osoby zatrudnione przy montażu i demontażu rusztowań oraz monterzy ruchomych podestów roboczych powinni posiadać wymagane uprawnienia.

Rusztowania należy ustawiać na podłożu ustabilizowanym i wyprofilowanym ze spadkiem umożliwiającym odpływ wód opadowych.

Rusztowanie z elementów metalowych powinno być uziemione i posiadać instalację piorunochronną.

e) roboty na wysokości

Osoby przebywające na stanowiskach pracy, znajdujące się na wysokości co najmniej 1 m od podłogi lub ziemi powinny być zabezpieczone przed upadkiem z wysokości – balustradą o wysokości 1,1 m.

Przemieszczane w poziomie stanowisko pracy powinno mieć zapewnione mocowanie końcówki linki bezpieczeństwa do pomocniczej liny ochronnej lub prowadnicy poziomej, zamocowanej na wysokości około 1,5 m wzdłuż zewnętrznej strony krawędzi przejścia. Długość linki bezpieczeństwa, szelek bezpieczeństwa nie powinna być większa niż 1,5 m.

f) roboty instalacyjne

Wszystkie prace instalacyjne należy wykonywać zgodnie z zasadami wiedzy technicznej, przepisami BHP oraz zgodnie z przepisami Prawa Budowlanego, stosownie do każdej branży.

3. Wskazanie sposobu prowadzenia instruktażu pracowników przed przystąpieniem do realizacji robót szczególnie niebezpiecznych.

Roboty szczególnie niebezpieczne nie występują.

4. Wskazanie środków technicznych i organizacyjnych, zapobiegających niebezpieczeństwom wynikającym z wykonywania robót budowlanych w strefach szczególnego zagrożenia zdrowia lub w ich sąsiedztwie, w tym zapewniających bezpieczną i sprawną komunikację, umożliwiającą szybką ewakuację na wypadek pożaru, awarii i innych zagrożeń.

Strefy szczególnego zagrożenia zdrowia nie występują. Kierownik budowy jest zobowiązany w oparciu o powyższą informację do sporządzenia planu bezpieczeństwa i ochrony zdrowia na budowie przed jej rozpoczęciem.

Opracował:

mgr inż. arch. Hubert Rybkowski
(nr upr. 17/WPOKK/2017)

Oświadczenie głównego projektanta o wykonaniu projektu budowlanego zgodnie z obowiązującymi przepisami oraz zasadami wiedzy technicznej.

OŚWIADCZENIE PROJEKTANTA

Zgodnie z art.20 ust.4 ustawy z dnia 7 lipca 1994 roku – Prawo budowlane (z późniejszymi nowelizacjami) oświadczam, że projekt pt. Projekt budowlany remontu budynku mieszkalnego wielorodzinnego w Poznaniu przy ulicy Prądyńskiego 56 (Obr. 61; ark.13; dz.nr 89/1,90) został wykonany zgodnie z obowiązującymi przepisami oraz zasadami wiedzy technicznej.

mgr inż. arch. Hubert Rybkowski (nr upr. 17/WPOKK/2017)
Uprawnienia budowlane w specjalności architektonicznej do projektowania bez ograniczeń

**IZBA ARCHITEKTÓW
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Wielkopolska Okręgowa Rada Izby Architektów RP

ZAŚWIADCZENIE - ORYGINAŁ (wypis z listy architektów)

Wielkopolska Okręgowa Rada Izby Architektów RP zaświadcza, że:

mgr inż. arch. Hubert Rybkowski

posiadający kwalifikacje zawodowe do pełnienia samodzielnych funkcji technicznych w budownictwie w specjalności architektonicznej i w zakresie posiadanych uprawnień nr **17/WPOKK/2017**, jest wpisany na listę członków Wielkopolskiej Okręgowej Izby Architektów RP pod numerem: **WP-1196**.

Czynnik czynny od: 24-10-2017 r.

Data i miejsce wygenerowania zaświadczenia: 13-01-2019 r. Poznań.

Zaświadczenie jest ważne do dnia: **31-03-2020 r.**

Podpisano elektronicznie w systemie informatycznym Izby Architektów RP przez:
Agnieszka Figielek, Sekretarz Okręgowej Rady Izby Architektów RP.

Nr weryfikacyjny zaświadczenia:

WP-1196-E935-3263-ECE2-D61F

Dane zawarte w niniejszym zaświadczeniu można sprawdzić podając nr weryfikacyjny zaświadczenia w publicznym serwisie internetowym Izby Architektów: www.izbaarchitektow.pl lub kontaktując się bezpośrednio z właściwą Okręgową Izbą Architektów RP.

**IZBA ARCHITEKTÓW
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**
WIELKOPOLSKA OKRĘGOWA IZBA ARCHITEKTÓW
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
OKRĘGOWA KOMISJA KWALIFIKACYJNA

Znak sprawy: 26/Pbo/WP-OKK/2017

Poznań, dnia 9 czerwca 2017 r.

DECYZJA nr 17/WPOKK/2017

Na podstawie art. 24 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o samorządach zawodowych architektów oraz inżynierów budownictwa (Dz. U. z 2016 r. poz. 1725 i j.) w związku z art. 12, art. 13 oraz art. 14 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (Dz. U. z dnia 8 marca 2016 r. poz. 290 i j.), zgodnie z art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z dnia 7 stycznia 2016 r. poz. 23 i j.)

stwierdza się, że

Pan

mgr inż. arch. Hubert Rybkowski

urodzony w dniu 02.12.1983 r. w Koninie

posiada odpowiednie wykształcenie techniczne oraz praktykę zawodową
i po zdaniu egzaminu z wynikiem pozytywnym otrzymuje

UPRAWNIENIA BUDOWLANE

w specjalności architektonicznej do projektowania bez ograniczeń.

Powysze uprawnienia budowlane upoważniają do wykonywania samodzielnej funkcji technicznej w budownictwie, obejmującej:

- projektowanie, sprawdzanie projektów architektoniczno-budowlanych i sprawowanie nadzoru autorskiego;
- sprawowanie kontroli technicznej utrzymania obiektów budowlanych.

Decyzja niniejsza, jako uwzględniająca w całości żądanie strony, nie wymaga uzasadnienia. Od powyższej decyzji przysługuje Panu odwołanie do Krajowej Komisji Kwalifikacyjnej Izby Architektów RP za pośrednictwem Okręgowej Komisji Kwalifikacyjnej Wielkopolskiej Okręgowej Izby Architektów RP, w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji.

arch. JAROSŁAW WRONSKI
VICE PRZEwodniczący
WIELKOPOLSKIEJ OKRĘGOWEJ KOMISJI KWALIFIKACYJNEJ
IZBY ARCHITEKTÓW RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Strona 1 z 2
61-772 Poznań, ul. Św. Rocha - 56, Tel./faks: 618 55 08 46, E-mail: wielkopolska@izbaarchitektow.pl
<http://wielkopolska.izbaarchitektow.pl> NIP: 774-13-946-81 Regon: 017466395-00074 Komo: PKO BP S.A. Nr 711 1020 4027 0000 1202 0003 5003

ARTNOVA
KONSERWACJA ZABYTKÓW

ARTNOVA KONSERWACJA ZABYTKÓW S.C.

mgr NATALIA PAWŁOWSKA – dyplomowany konserwator dzieł sztuki, nr dyplomu 1400/122652/2008 UMK

mgr MAŁGORZATA RZEPECKA – badacz architektury historycznej nr dyplomu 16507/PK

91-485 Łódź, ul. Sowińskiego 5/1, tel. 731788044, 607779600, NIP 7262652871

**BADANIA KONSERWATORSKIE Z PROGRAMAMI PRAC
KONSERWATORSKICH DLA ELEWACJI, KLATKI SCHODOWEJ
ORAZ STOLARKI DRZWIOWEJ KAMIENICY PRZY UL.
PRĄDZYŃSKIEGO 56 W POZNANIU**

Autor dokumentacji: mgr Natalia Pawłowska
mgr Małgorzata Rzepecka

Autor fotografii: mgr Natalia Pawłowska
mgr Małgorzata Rzepecka

Autor badań: mgr Natalia Pawłowska
mgr Małgorzata Rzepecka

Łódź, Marzec 2019 r.

Dokumentacja chroniona prawem autorskim Dz. U. Nr 24 poz.83 z 23.04, 1994 r.

Wszelkie zmiany, powielanie, udostępnianie osobom trzecim bez zgody autora zabronione.

I. PRZEDMIOT OPRACOWANIA I DANE IDENTYFIKACYJNE OBIEKTU

1.1. Przedmiot opracowania:

Badania konserwatorskie wraz z programami prac konserwatorskich elewacji, klatki schodowej i stolarki drzwiowej kamienicy przy ul. Prądyńskiego 56 e Poznaniu.

1.2. Podstawa opracowania

1. Zlecenie
2. Kwerenda archiwalna
3. Oględziny obiektu.
4. Badania odkrywkowe, analiza technicznej budowy obiektu
5. Dokumentacja fotograficzna.

1.3. Dane identyfikacyjne obiektu:

Kamienica

1.4. Dane inwestora

Wspólnota Mieszkaniowa

1.5. Lokalizacja inwestycji:

Prądyńskiego 56, Poznań

1.6. Opracowanie:

mgr Natalia Pawłowska – dyplomowany konserwator zabytków, nr dyplomu

1400/122652/2008 UMK Toruń

mgr Małgorzata Rzepecka – mgr sztuki, badacz architektury historycznej, nr dyplomu 16507

Politechnika Krakowska

II. HISTORIA OBIEKTU¹

Ulica gen. Prądyńskiego od początku swego istnienia związana była ze wsią, a następnie z dzielnicą Poznania – Wildą. Decyzja z 1828 r. o budowie twierdzy spowodowała zmiany nie tylko w układzie urbanistycznym Poznania, ale miała również wpływ na przeobrażenia podmiejskich wsi. Twierdza budowana była w latach 1826-96. W ten sposób Wilda znalazła się między wewnętrznym, a zewnętrznym pierścieniem fortyfikacji. O ile zamknięcie miasta w murach twierdzy przyspieszyło proces tworzenia jednolitego organizmu miejskiego, to na dłuższy czas zahamowało jego rozwój przestrzenny i sztucznie odizolowało go od peryferii. Wprowadzenie w 1837 roku postanowień tzw. Najwyższego Regulaminu Promieniowego dotyczącego podniesienia obronności twierdzy, w znacznym stopniu ograniczyło ruch budowlany, na terenach położonych po zewnętrznej stronie fortyfikacji. Tereny te zostały podzielone na trzy rejony (promienie). Pierwszy objął swym zasięgiem obszar w obrębie 800 kroków, od fortyfikacji. Wolno tu było wznosić jedynie budynki prowizoryczne, wykonane z materiałów łatwopalnych. Na terenie drugiego promienia można było wznosić budynki mieszkalne dwupiętrowe, ale wyłącznie w konstrukcji fachwerkowej. Obostrzenia te spowodowały, że Wilda znalazła się w najtrudniejszej sytuacji. Została całkowicie pozbawiona możliwości rozwoju przestrzennego. Izolacja wsi podmiejskiej związana była z miastem-twierdzą. 3 listopada 1899 roku władze Wildy podjęły decyzję o włączeniu gminy do Poznania. Władze miasta opracowały projekt uchwały inkorporacji, którą zatwierdzono 8 listopada 1899r. Uchwała stanowiła, że 1 kwietnia 1900 roku Wilda, Łazarz i Jeżyce będą integralną częścią Poznania. Cały ich majątek wraz ze zobowiązaniami finansowymi przejdzie na gminę miejską. Zniesienie twierdzy i przyłączenie Wildy do miasta Poznania umożliwiły jej dynamiczny rozwój.

Rozwój dawnej podpoznańskiej wsi Wilda przebiegał inaczej niż to się stało z dzielnicami zachodnimi. Wyznaczenie w planie zabudowy miasta właśnie Wildy jako dzielnicy fabrycznej przyczyniło się do specyficznego ukształtowania się zespołu. Cały zachowany do dzisiaj układ dzieli się na dwie wyraźne części, których granice stanowi Rynek wildecki. W części północnej przypomina ona dzielnice zachodnie miasta, z szerokimi ulicami i ogródkami. W części południowej o zupełnie innym standardzie. Przeplatana jest zabudowaniami przemysłowymi. Osnową całej tkanki urbanistycznej stały się na Wildzie, tak jak w pozostałych dzielnicach,

¹ Powtórzone za Kartą Ewidencyjną Zabytków Architektury i Budownictwa nr 2943, opracowanie karty – Danuta Horoszko, 23.10.2016r., miejsce przechowywania- Miejski Konserwator Zabytków w Poznaniu

dawne drogi wylotowe z miasta. Ich kręty bieg dopasowany do sytuacji terenowej tak się utrwalił w zabudowie, że nie można go już było przekształcić w momencie wytyczania nowej siatki ulic. Sporządzony w 1903 roku plan regulacji ulic okolic Rynku wildeckiego wskazuje na usankcjonowanie takiego stanu rzeczy. Skośny przebieg ulicy Górna Wilda został uzupełniony o dwie nowo wytyczone ulice Wierzbicice i Przemysławą. Pomiędzy nimi wyznaczono siatkę poprzecznych ulic, które zabudowano dość prostymi i nieciekawymi budynkami, upodabniającymi je do zabudowy robotniczych dzielnic Wrocławia czy Berlina. Bardziej okazałe kamienice powstały przy ulicach Sikorskiego, Kilińskiego, Wybickiego i Pamiątkowska. Wraz z zabudową prowadzono również szeroką akcję zadrzewiania ulic, która była obowiązkiem gminy, narzuconym przez władze zwierzchnie. W 1900 roku prace do wysokości Rynku wildeckiego zostały już zakończone. Ostateczny zatwierdzony plan przebiegu ulic w części północnej został zatwierdzony w 1904 roku. Działania opierały się na regulacji i porządkowaniu ulic. Natomiast w części poniżej rynku, cały czas były w sferze projektu. Prace nad dalszą częścią Wildy w kierunku Dębca zostały rozpoczęte w 1912 roku. Ulica gen. Prądzyńskiego wytyczona już pod koniec XIX wieku, została zabudowana w latach 1900-1914. Prace trwały tak długo, ponieważ należało wykupić tereny od dotychczasowych właścicieli.

W 1902 roku właścicielem parceli jest Richard Linke i Oskar Schmidt. W 1912 roku całość nieruchomości nabywa Oskar Schmidt. W księdze adresowej w 1904 roku ulica Prądzyńskiego miała inną numerację. Kamienica nosiła wówczas numer 14. Już w 1905 roku numeracji nawiązuje do obecnej. W 1926 roku w księdze adresowej właścicielem jest Fritz Schmidt, który nieruchomość uzyskał w drodze spadku po ojcu Oskarze. Właścicielem pozostał do 1945 roku. W kamienicy wraz z oficyną wydzielonych było wówczas 12 mieszkań. Po zakończeniu II wojny światowej 27 sierpnia 1958 roku kamienicę przejmuje Skarb Państwa, pozostając właścicielem do dnia dzisiejszego.

III. OPIS OBIEKTU

Budynek na planie regularnego prostokąta, z dostawionym pod kątem prostym niewielkim prostokątem. Usytuowany wzdłużnie do ulicy.

Elewacje

Elewacja wschodnia – frontowa

Elewacja 9-osiowa, czteropiętrowa, symetryczna, z otworem drzwiowym usytuowanym na osi.

Osie wyznaczone przez symetrycznie rozmieszczone otwory okienne. Elewacja w pasie parteru osadzona na gładkim cokole, zwieńczonym tuż pod oknami listwą profilowaną. Otwory okienne prostokątne, obwiedzione wklęsłą profilowaną opaską, ujętą trapezowatym zwornikiem. Na wysokości ok. 2/3 okien na licu został poprowadzony pas z prostą listwą o wypełnieniu tynkiem nakłuwany. Dwie osie od strony północnej całości elewacji zostały zaakcentowane niewielkim ryzalitem – ta część w pasie parteru pokryta została prostym pasowym boniowaniem.

Parter oddzielony został od pozostałej części elewacji profilowanym gzymsem międzykondygnacyjnym. Powyżej lico elewacji gładkie, w osiach 2, 6 i 7 zostały rozmieszczone balkony.

W partii I piętra dekorację stanowią: niewielka listwa profilowana umieszczona pod oknami, przebiegająca przez całą długość elewacji, profilowane opaski okienne zwieńczone naczółkiem o trapezowym kształcie z łukowato wygiętymi bokami i zamkniętym od góry profilowaną belką. Pod oknami I piętra umieszczone zostały płyciny o trójkątnym kształcie, zaoblonym na krawędzi.

W pasie II piętra otwory okienne obwiedzione również profilowanymi opaskami. Powyżej znajdują się naczółki o prostej belce – przestrzeń pomiędzy belką a oknem została wypełniona przez detal w formie podwójnych trapezów o wygiętych bokach. Listwy podokienne dość płaskie o uproszczonej formie belki z dwoma kwadratowymi wspornikami po bokach.

W kondygnacji III piętra otwory okienne zwieńczone prostokątnymi naczółkami.

Pod oknami IV piętra przez całą długość elewacji przebiega niewielka profilowana listwa. Otwory okienne tej kondygnacji zostały zwieńczone uproszczonymi naczółkami z listew o formie łuków odcinkowych. Całość elewacji zamknięta od góry profilowanym gzymsem koronującym.

Nieco inną dekorację sztukatorską posiada część elewacji w obrębie ryzalitu. Lico tej partii zostało obramione po bokach, na wysokości I i II piętra, profilowanymi listwami, tworzącymi lizeny. Górne kondygnacje ujęte po bokach boniowaniem narożnym. Otwory okienne posiadają odmiennie opracowane naczółki – na wysokości I piętra jest to prosta belka, na II piętrze fronton zwieńczony łukiem pełnym, a na III piętrze tympanon o wyłamanych końcach. Na wysokości poddasza ryzalit przechodzi w wyniesiony poza kalenicę dachu szczyt z centralnie osadzonym oknem i krawędziach zdobionych łukiem wklęsło-wypukłym.

Elewacja zachodnia – od podwórza

Elewacja 7-osiowa, symetryczna, pięciokondygnacyjna, z ryzalitem wejściowym usytuowanym w czwartej osi od południa. Elewacja gładka, bez dekoracji architektonicznej. Od strony południowej do korpusu głównego przylega prostopadłościenna oficyna, z oknami na osi i drzwiami bocznymi na parterze. Ściany gładkie – bez dekoracji architektonicznej.

Drzwi wejściowe główne

Drzwi drewniane dwuskrzydłowe, o konstrukcji ramowo-płycinowej, niepełne, z nadświetlem. Nadświetle przeszklone – wypełnione szkłem mlecznym.

Poniżej znajduje się gruba, profilowana belka ślepienna. Skrzydła o bogatej dekoracji snycerskiej. W górnej części znajdują się przeszklone prześwity o ozdobnej formie – prostokątne o zwieńczeniu półkolistym. Nad nimi trójkątne rzeźbione naczółki z motywem muszli, wsparte na niewielkich profilowanych konsolach. Po bokach przeszklonych kwater ciągną się pilasterki o ozdobnej formie, żłobkowane w dolnej części, osadzone na cokolikach z wypukłym rautem. Całość zdobienia została oparta na profilowanych „parapetach”, wspartych na kroksztynach. Poniżej znajdują się kwatery pełne o uszakowej formie z wypełnieniem w postaci wydatnego rautu. Listwa przymykowa ozdobna, zwieńczona rzeźbioną konsolką, o żłobkowanym trzonie, z rautem usytuowanym w połowie długości.

Przedśionek i Klatka schodowa

Przez drzwi wejściowe główne wchodzi się do prostokątnego przedśionka. Ściany i sufity gładkie – pozbawione dekoracji sztukatorskiej. Posadzka wykonana z kafli cementowych w układzie w karo. Kafle w dwóch kolorach – beżowym i ciemno-szarym.

Przedśionek prowadzi do klatki schodowej, pięciokondygnacyjnej. Schody dwubiegowe, powrotne, drewniane z ozdobną dębową balustradą. Słupek dolny rzeźbiony z motywem smoka na zakończeniu pochwytu.

Na podsufitce przy granicy z policzkiem schodów znajduje się dekoracja w postaci pasa z ornamentem astragalnym.

Ściany i sufity gładkie – pozbawione dekoracji sztukatorskiej.

Stolarka drzwiowa

Drzwi w przedsionku

Pomiędzy przedsionkiem a klatką schodową znajdują się drzwi drewniane, dwuskrzydłowe, niepełne o konstrukcji ramowo-płycinowej z nadświetlem. Nadświetle przeszklone, podzielone słupkiem na dwie kwatery. Poniżej znajduje się profilowana belka ślemienna.

Skrzydła drzwiowe z podziałem mniej więcej w połowie wysokości. Górna część niepełna, podzielona na sześć kwater w każdym skrzydle, przeszklonych szkłem przezroczystym. Dolna część – pełna, podzielona została na kwatery – górna kwatera poprzeczna o formie wydłużonego prostokąta z motywem rombu pośrodku. Dwie dolne kwatery o formie prostokątów obwiedzionych profilowanymi prętowinami. Wnętrze każdej z kwater zostało wypełnione prostokątnym wypukłym rautem.

Drzwi wejściowe do mieszkań

Na klatce schodowej zlokalizowane są drzwi do lokali mieszkalnych w większości zachowane w historycznej formie. Są to drzwi dwuskrzydłowe pełne o konstrukcji ramowo-płycinowej z niepełnym nadświetlem. Nadświetla pierwotnie przeszklone, z podziałem na sześć kwadratowych kwater. Ślemię profilowane. Ramiak wykończony ozdobnymi listwami o formie pilastrów ze żłobionymi trzonami, zwieńczone konsolkami. W dolnej części ozdobne cokoliki z wypukłymi rautami. Skrzydła drzwiowe z podziałem na kwatery – kwatery górne, prostokątne, prawdopodobnie historycznie niepełne, obecnie wypełnione sklejką. W dolnej części drzwi znajdują się dwie kwatery – górna o formie poprzecznego prostokąta z wypukłym wypełnieniem, dolne kwadratowe – o analogicznym wypełnieniu. Skrzydła wykończone rzeźbionymi listwami przymykowymi. Na szczególną uwagę zasługują okucia w postaci mosiężnych secesyjnych szyldów z okrągłymi klamkami, zachowane w całości stolarki.

Zachowany szyld z klamką.

IV. TECHNIKA ORYGINAŁU

W celu ustalenia techniki oryginału oraz identyfikacji nawarstwień wtórnych przeprowadzono badania stratygraficzne, polegające na wykonaniu odkrywek sondażowych oraz schodkowych w wybranych miejscach. Miejsce wykonania odkrywek wykonano sondażowo tak, aby było w miarę niewidoczne, a dawało pełne spektrum powierzchni zewnętrznych zabytkowego obiektu – starano się korzystać z naturalnych uszkodzeń wypraw tynkarskich i obserwować rozwarstwienia powstałe uprzednio w sposób naturalny, pod wpływem czynników atmosferycznych i w miarę upływu czasu.

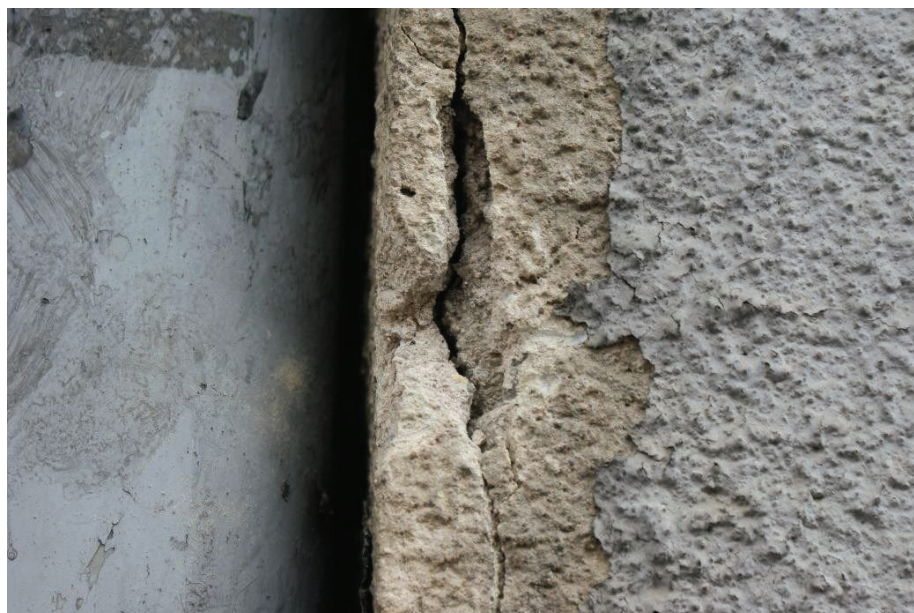
Odkrywka nr 1 – elewacja frontowa, pas parteru, wys. ok 2 m

Warstwy technologiczne	Oznaczenie kolorystyczne warstwy	Warstwy chronologiczne	Datowanie	Określenie warstw	Grubość warstw
1		I	1903r.	Zaprawa wapienno-cementowa, podkładowa o ciemno-ugrowym odcieniu	1 cm
2		I	1903r.	Warstwa malarska na spoiwie mineralnym w kolorze ochry	1 mm
3		II	I poł. XX w.	Warstwa malarska na spoiwie organicznym - kolor szary	1 mm
4		III	XX w.	Warstwa malarska na spoiwie organicznym – kolor żółty	1 mm
5		IV	XX w.	Zaprawa cementowo-wapienna – tynk nakrapiany	2 – 3 mm
6		V	XX w.	Warstwa malarska na spoiwie organicznym – kolor szary	1 mm

Na murze ceglany datowanym na rok 1903 znajduje się pierwsza warstwa wyprawy tynkarskiej – jest to tynk wapienno-cementowy o stosunkowo jednorodnym wypełniaczu kwarcowym i niejednorodnym kruszywie w postaci małych kamyczków rzecznych wielkości od 2 – 2,5 mm. Kolejną powłokę stanowi warstwa malarska na spoiwie mineralnym w kolorze ochry. Kolejne warstwy to powłoki malarskie – farba na spoiwie organicznym w kolorze szarym i żółtym, pokryte następnie cienką warstwą tynku nakrapianego, cementowo-wapiennego o dość dużej zawartości cementu. Ostatnią warstwę stanowi powłoka malarska na spoiwie organicznym w kolorze szarym.

Odkrywka nr 2 – elewacja frontowa, pas parteru, wys. ok. 1,8m,

Warstwy technologiczne	Oznaczenie kolorystyczne warstwy	Warstwy chronologiczne	Datowanie	Określenie warstw	Grubość warstw
1		I	1903r.	Zaprawa wapienno-cementowa, podkładowa o ciemno-ugrowym odcieniu	1 cm
2		I	1903r.	Warstwa malarska na spoiwie mineralnym w kolorze ochry	3-4 mm
3		II	I poł. XX w.	Warstwa malarska na spoiwie organicznym - kolor szary	1 mm
4		III	XX w.	Warstwa malarska na spoiwie organicznym – kolor żółty	1 mm
5		IV	XX w.	Zaprawa cementowo-wapienna – tynk nakrapiany	2 – 3 mm
6		V	XX w.	Warstwa malarska na spoiwie organicznym – kolor szary	1 mm

Na murze ceglanym datowanym na rok 1903 znajduje się pierwsza warstwa wyprawy tynkarskiej – jest to tynk wapienno-cementowy o stosunkowo jednorodnym wypełniaczu kwarcowym i niejednorodnym kruszywie w postaci małych kamyczków rzecznych wielkości od 2 – 2,5 mm. Kolejną powłokę stanowi warstwa malarska na spoiwie mineralnym w kolorze ochry. Kolejne warstwy to powłoki malarskie – farba na spoiwie organicznym w kolorze szarym i żółtym, pokryte następnie cienką warstwą tynku nakrapianego, cementowo-wapiennego o dość dużej zawartości cementu. Ostatnią warstwę stanowi powłoka malarska na spoiwie organicznym w kolorze szarym.

Odkrywka nr 3 – elewacja frontowa, pas parteru, detal architektoniczny- opaska okienna

Warstwy technologiczne	Oznaczenie kolorystyczne warstwy	Warstwy chronologiczne	Datowanie	Określenie warstw	Grubość warstw
1		I	1903r.	Zaprawa wapienno-cementowa, podkładowa o ciemno-ugrowym odcieniu	1 cm
2		I	1903r.	Warstwa malarska na spoiwie mineralnym w kolorze ciemnej ochry	1 mm
3		II	I poł. XX w.	Warstwa malarska na spoiwie organicznym - kolor szary	1 mm
4		III	XX w.	Warstwa malarska na spoiwie organicznym – kolor biały	1 mm
5		IV	XX w.	Warstwa malarska na spoiwie organicznym – kolor biały	1 mm

Pierwsza warstwa wyprawy tynkarskiej – jest to tynk wapienno-cementowy o stosunkowo jednorodnym wypełniaczu kwarcowym i niejednorodnym kruszywie w postaci małych kamyczków rzecznych wielkości od 2 – 2,5 mm. Kolejną powłokę stanowi warstwa malarska na spoiwie mineralnym w kolorze ciemnej ochry. Kolejne warstwy to powłoki malarskie – farba na spoiwie organicznym w kolorze szarym i dwie powłoki białe.

Odkrywka nr 4 – elewacja frontowa, lico w pasie parteru, wys.ok 1.8 m

Warstwy technologiczne	Oznaczenie kolorystyczne warstwy	Warstwy chronologiczne	Datowanie	Określenie warstw	Grubość warstw
1		I	1903r.	Zaprawa wapienno-cementowa, podkładowa o ciemno-ugrowym odcieniu	1 cm
2		I	1903r.	Warstwa malarska na spoiwie mineralnym w kolorze ochry	3-4 mm
3		II	I poł. XX w.	Warstwa malarska na spoiwie organicznym - kolor szary	1 mm
4		III	XX w.	Warstwa malarska na spoiwie organicznym – kolor żółty	1 mm
5		IV	XX w.	Zaprawa cementowo-wapienna – tynk nakrapiany	2 – 3 mm
6		V	XX w.	Warstwa malarska na spoiwie organicznym – kolor szary	1 mm

Na murze ceglanym datowanym na rok 1903 znajduje się pierwsza warstwa wyprawy tynkarskiej – jest to tynk wapienno-cementowy o stosunkowo jednorodnym wypełniaczu kwarcowym i niejednorodnym kruszywie w postaci małych kamyczków rzecznych wielkości od 2 – 2,5 mm. Kolejną powłokę stanowi warstwa malarska na spoiwie mineralnym w kolorze ochry. Kolejne warstwy to powłoki malarskie – farba na spoiwie organicznym w kolorze szarym i żółtym, pokryte następnie cienką warstwą tynku nakrapianego, cementowo-wapiennego o dość dużej zawartości cementu. Ostatnią warstwę stanowi powłoka malarska na spoiwie organicznym w kolorze szarym.

Odkrywka nr 5 – elewacja zachodnia, wys. ok 2 m

Warstwy technologiczne	Oznaczenie kolorystyczne warstwy	Warstwy chronologiczne	Datowanie	Określenie warstw	Grubość warstw
1		I	1903r.	Zaprawa wapienno-cementowa, o ugrowym odcieniu	1 cm
2		I	1903r.	Warstwa malarska na spoiwie mineralnym w kolorze ochry	3-4 mm
3		II	I poł. XX w.	Zaprawa wapienno-cementowa barwiona w masie na kolor wiśniowy	1 mm

Na murze ceglanym datowanym na rok 1903 znajduje się pierwsza warstwa wyprawy tynkarskiej – jest to tynk wapienno-cementowy o stosunkowo jednorodnym wypełniaczu kwarcowym i niejednorodnym kruszywie w postaci małych kamyczków rzecznych wielkości od 2 – 2,5 mm. Kolejną powłokę stanowi warstwa malarska w kolorze jasnej ochry. Całość wtórnie pokryta tynkiem cementowo-wapiennym typu nakrapianego, barwionym w masie na kolor wiśniowy.

Odkrywka nr 6 – elewacja zachodnia, wys. ok 4 m

Warstwy technologiczne	Oznaczenie kolorystyczne warstwy	Warstwy chronologiczne	Datowanie	Określenie warstw	Grubość warstw
1		I	1903r.	Zaprawa wapienno-cementowa, o ugrowym odcieniu	1 cm
2		I	1903r.	Warstwa malarska na spoiwie mineralnym w kolorze ochry	3-4 mm
3		II	I poł. XX w.	Zaprawa wapienno-cementowa barwiona w masie na kolor wiśniowy	1 mm

Na murze ceglany datowanym na rok 1903 znajduje się pierwsza warstwa wyprawy tynkarskiej – jest to tynk wapienno-cementowy o stosunkowo jednorodnym wypełniaczu kwarcowym i niejednorodnym kruszywie w postaci małych kamyczków rzecznych wielkości od 2 – 2,5 mm. Kolejną powłokę stanowi warstwa malarska w kolorze jasnej ochry. Całość wtórnie pokryta tynkiem cementowo-wapiennym typu nakrapianego, barwionym w masie na kolor wiśniowy.

Odkrywka nr 7 – elewacja zachodnia, wys. ok 1,5 m

Warstwy technologiczne	Oznaczenie kolorystyczne warstwy	Warstwy chronologiczne	Datowanie	Określenie warstw	Grubość warstw
1		I	1903r.	Zaprawa wapienno-cementowa, o ugrowym odcieniu	1 cm
2		I	1903r.	Warstwa malarska na spoiwie mineralnym w kolorze ochry	3-4 mm
3		II	I poł. XX w.	Zaprawa wapienno-cementowa barwiona w masie na kolor wiśniowy	1 mm

Na murze ceglanym datowanym na rok 1903 znajduje się pierwsza warstwa wyprawy tynkarskiej – jest to tynk wapienno-cementowy o stosunkowo jednorodnym wypełniaczu kwarcowym i niejednorodnym kruszywie w postaci małych kamyczków rzecznych wielkości od 2 – 2,5 mm. Kolejną powłokę stanowi warstwa malarska w kolorze jasnej ochry. Całość wtórnie pokryta tynkiem cementowo-wapiennym typu nakrapianego, barwionym w masie na kolor wiśniowy.

Odkrywka nr 1b – balustrada stalowa elewacji frontowej

Warstwy technologiczne	Oznaczenie kolorystyczne warstwy	Warstwy chronologiczne	Datowanie	Określenie warstw	Grubość warstw
1		I	1903 r.	Balustrada stalowa	4 cm
2		I	1903 r.	Powłoka antykorozyjna - minia	2 mm
3		I	1903 r.	Warstwa malarska olejna – kolor zielony	0,5 mm
4		II	XX w.	Warstwa malarska olejna szara	0,3 mm
5		III	XX w.	Warstwa malarska olejna seledynowa	0,5 mm
6		IV	XX w.	Warstwa malarska olejna zielona	0,5 mm

KLATKA SCHODOWA

Ściany klatki schodowej od wewnątrz w większości pokryte są dociepleniem w postaci płyt styropianowych, przykrytych warstwą kleju i gipsu na siatce. Odkrywki sondażowe zostały wykonane w miejscach bez docieplenia -tj. w glifach okiennych i punktowo na ścianach wewnętrznych.

Odkrywka nr 1k – prawa strona glifu okiennego nad pierwszym spocznikiem

Warstwy technologiczne	Oznaczenie kolorystyczne warstwy	Warstwy chronologiczne	Datowanie	Określenie warstw	Grubość warstw
1		I	1903r.	Zaprawa wapienna	1 cm
2		I	1903r.	Warstwa malarska na spoiwie organicznym w kolorze oliwkowo-zielonym	0,5 mm
3		II	XX w.	Warstwa malarska na spoiwie organicznym w kolorze ciemnego brązu	0,5 mm
4		III	XX w.	Warstwa malarska na spoiwie organicznym w kolorze jasnougrowym	0,5 mm
5		IV	XX w.	Warstwa malarska na spoiwie organicznym w kolorze zielonym	0,5 mm
6		V	XX w.	Warstwa malarska na spoiwie organicznym w kolorze zielonym	0,5 mm
7		VI	XX w.	Warstwa malarska na spoiwie organicznym w kolorze żółtym	0,5 mm
8		VII	XXI w.	Warstwa kleju na cemencie	1,5 mm
9		VII	XXI w.	Warstwa gipsu	1 mm
10		VII	XXI w.	Warstwa malarska na spoiwie organicznym w kolorze ciepłej żółci	0,5 mm

Odkrywka nr 2k – prawa strona glifu okiennego nad pierwszym spocznikiem

Warstwy technologiczne	Oznaczenie kolorystyczne warstwy	Warstwy chronologiczne	Datowanie	Określenie warstw	Grubość warstw
1		I	1903r.	Zaprawa wapienna	1 cm
2		I	1903r.	Warstwa malarska na spoiwie organicznym w kolorze oliwkowo-zielonym	0,5 mm
3		II	XX w.	Warstwa malarska na spoiwie organicznym w kolorze ciemnego brązu	0,5 mm
4		III	XX w.	Warstwa malarska na spoiwie organicznym w kolorze jasnougrowym	0,5 mm
5		IV	XX w.	Warstwa malarska na spoiwie organicznym w kolorze zielonym	0,5 mm
6		V	XX w.	Warstwa malarska na spoiwie organicznym w kolorze zielonym	0,5 mm
7		VI	XX w.	Warstwa malarska na spoiwie organicznym w kolorze żółtym	0,5 mm
8		VII	XXI w.	Warstwa kleju na cemencie	1,5 mm
9		VII	XXI w.	Warstwa gipsu	1 mm
10		VII	XXI w.	Warstwa malarska na spoiwie organicznym w kolorze ciepłej żółci	0,5 mm

Odkrywka nr 3k – ściana nad pierwszym spocznikiem, prawa strona, wys. ok 1,5 m

Warstwy technologiczne	Oznaczenie kolorystyczne warstwy	Warstwy chronologiczne	Datowanie	Określenie warstw	Grubość warstw
1		I	1903r.	Zaprawa wapienna	1 cm
2		I	1903r.	Warstwa malarska na spoiwie organicznym w kolorze oliwkowo-zielonym	0,5 mm
3		II	XX w.	Warstwa malarska na spoiwie organicznym w kolorze ciemnego brązu	0,5 mm
4		III	XX w.	Warstwa malarska na spoiwie organicznym w kolorze jasnowogrowym	0,5 mm
5		IV	XX w.	Warstwa malarska na spoiwie organicznym w kolorze zielonym	0,5 mm
6		V	XX w.	Warstwa malarska na spoiwie organicznym w kolorze zielonym	0,5 mm
7		VI	XX w.	Warstwa malarska na spoiwie organicznym w kolorze żółtym	0,5 mm
8		VII	XXI w.	Warstwa kleju na cemencie	1,5 mm
9		VII	XXI w.	Warstwa gipsu	1 mm
10		VII	XXI w.	Warstwa malarska na spoiwie organicznym w kolorze ciepłej żółci	0,5 mm

Odkrywka nr 4k – ściana nad drugim spocznikiem, prawa strona, wys. ok 1.5 m

Warstwy technologiczne	Oznaczenie kolorystyczne warstwy	Warstwy chronologiczne	Datowanie	Określenie warstw	Grubość warstw
1		I	1903r.	Zaprawa wapienna	1 cm
2		I	1903r.	Warstwa malarska na spoiwie organicznym w kolorze oliwkowo-zielonym	0,5 mm
3		II	XX w.	Warstwa malarska na spoiwie organicznym w kolorze ciemnego brązu	0,5 mm
4		III	XX w.	Warstwa malarska na spoiwie organicznym w kolorze jasnougrowym	0,5 mm
5		IV	XX w.	Warstwa malarska na spoiwie organicznym w kolorze zielonym	0,5 mm
6		V	XX w.	Warstwa malarska na spoiwie organicznym w kolorze zielonym	0,5 mm
7		VI	XX w.	Warstwa malarska na spoiwie organicznym w kolorze żółtym	0,5 mm
8		VII	XXI w.	Warstwa kleju na cemente	1,5 mm
9		VII	XXI w.	Warstwa gipsu	1 mm
10		VII	XXI w.	Warstwa malarska na spoiwie organicznym w kolorze ciepłej żółci	0,5 mm

Odkrywka nr 5k – balustrada

Warstwy technologiczne	Oznaczenie kolorystyczne warstwy	Warstwy chronologiczne	Datowanie	Określenie warstw	Grubość warstw
0		I	1903r.	Drewno dębowe	15 cm
1		I	1903r.	Warstwa malarska na spoiwie organicznym w kolorze ciemnym oliwkowo-zielonym	0,5 mm
2		II	XX w.	Warstwa malarska na spoiwie organicznym w kolorze jasnej zieleni	0,5 mm
3		III	XX w.	Warstwa malarska na spoiwie organicznym w kolorze zieleni	0,5 mm
4		IV	XX w.	Warstwa malarska na spoiwie organicznym w kolorze ugrowym	0,5 mm
5		V	XX w.	Warstwa malarska na spoiwie organicznym w kolorze jasnego ugru	0,5 mm

Odkrywka nr 6k - słupek balustrady

Warstwy technologiczne	Oznaczenie kolorystyczne warstwy	Warstwy chronologiczne	Datowanie	Określenie warstw	Grubość warstw
0		I	1903r.	Drewno dębowe	15 cm
1		I	1903r.	Warstwa malarska na spoiwie organicznym w kolorze ciemnym oliwkowo-zielonym	0,5 mm
2		II	XX w.	Warstwa malarska na spoiwie organicznym w kolorze zieleni	0,5 mm
3		III	XX w.	Warstwa malarska na spoiwie organicznym w kolorze ugrowym	0,5 mm
4		IV	XX w.	Warstwa malarska na spoiwie organicznym w kolorze jasnego ugru	0,5 mm

Odkrywka nr 7k - górna część słupka przy zejściu ze schodów

Warstwy technologiczne	Oznaczenie kolorystyczne warstwy	Warstwy chronologiczne	Datowanie	Określenie warstw	Grubość warstw
0		I	1903r.	Drewno dębowe	15 cm
1		I	1903r.	Warstwa malarska na spoiwie organicznym w kolorze ciemnym oliwkowo-zielonym	0,5 mm
2		II	XX w.	Warstwa malarska na spoiwie organicznym w kolorze zieleni	0,5 mm
3		III	XX w.	Warstwa malarska na spoiwie organicznym w kolorze ugowym	0,5 mm
4		IV	XX w.	Warstwa malarska na spoiwie organicznym w kolorze brązowym	0,5 mm

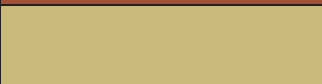
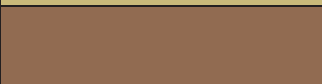
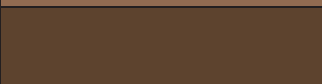
Odkrywka nr 8k - astragal na podsufitce pod biegami schodów

Warstwy technologiczne	Oznaczenie kolorystyczne warstwy	Warstwy chronologiczne	Datowanie	Określenie warstw	Grubość warstw
0		I	1903r.	Drewno dębowe	15 cm
1		I	1903r.	Złoto mineralne	0,5 mm
2		II	XX w.	Warstwa malarska na spoiwie organicznym w kolorze brązowym	0,5 mm
3		III	XX w.	Warstwa malarska na spoiwie organicznym w kolorze ugowym	0,5 mm
4		IV	XX w.	Warstwa malarska na spoiwie organicznym w kolorze białym	0,5 mm

Odkrywka nr 1s – drzwi pomiędzy przedsionkiem a klatką schodową

Warstwy technologiczne	Oznaczenie kolorystyczne warstwy	Warstwy chronologiczne	Datowanie	Określenie warstw	Grubość warstw
0		I	1903r.	Drewno dębowe	15 cm
1		I	1903r.	Warstwa malarska na spoiwie organicznym w kolorze ciemnym oliwkowo-zielonym	0,5 mm
2		II	XX w.	Warstwa malarska na spoiwie organicznym w kolorze brązowym	0,5 mm
3		III	XX w.	Warstwa malarska na spoiwie organicznym w kolorze ugowym	0,5 mm
4		IV	XX w.	Warstwa malarska na spoiwie organicznym w kolorze brązowym	0,5 mm
5		V	XX w.	Warstwa malarska na spoiwie organicznym w kolorze ciemnobrązowym	0,5 mm

Odkrywka nr 2s – drzwi wejściowe do lokalu na I piętrze

Warstwy technologiczne	Oznaczenie kolorystyczne warstwy	Warstwy chronologiczne	Datowanie	Określenie warstw	Grubość warstw
0		I	1903r.	Drewno dębowe	15 cm
1		I	1903r.	Warstwa malarska na spoiwie organicznym w kolorze ciemnym oliwkowo-zielonym	0,5 mm
2		II	XX w.	Warstwa malarska na spoiwie organicznym w kolorze brązowym	0,5 mm
3		III	XX w.	Warstwa malarska na spoiwie organicznym w kolorze ugowym	0,5 mm
4		IV	XX w.	Warstwa malarska na spoiwie organicznym w kolorze brązowym	0,5 mm
5		V	XX w.	Warstwa malarska na spoiwie organicznym w kolorze ciemnobrązowym	0,5 mm

Odkrywka nr 3s – drzwi do lokalu na II piętrze

Warstwy technologiczne	Oznaczenie kolorystyczne warstwy	Warstwy chronologiczne	Datowanie	Określenie warstw	Grubość warstw
0		I	1903r.	Drewno dębowe	15 cm
1		I	1903r.	Warstwa malarska na spoiwie organicznym w kolorze ciemnym oliwkowo-zielonym	0,5 mm
2		II	XX w.	Warstwa malarska na spoiwie organicznym w kolorze brązowym	0,5 mm
3		III	XX w.	Warstwa malarska na spoiwie organicznym w kolorze ugowym	0,5 mm
4		IV	XX w.	Warstwa malarska na spoiwie organicznym w kolorze brązowym	0,5 mm
5		V	XX w.	Warstwa malarska na spoiwie organicznym w kolorze ciemnobrązowym	0,5 mm

Odkrywka nr 4 s – drzwi wejściowe główne

Warstwy technologiczne	Oznaczenie kolorystyczne warstwy	Warstwy chronologiczne	Datowanie	Określenie warstw	Grubość warstw
0		I	1903r.	Drewno dębowe	15 cm
1		II	XX w.	Warstwa malarska na spoiwie organicznym w kolorze brązowym	0,5 mm
2		III	XX w.	Warstwa malarska na spoiwie organicznym w kolorze ciemnobrązowym	0,5 mm

Widoczna w odkrywce pierwsza powłoka malarska w kolorze czerwono-brązowym prawdopodobnie pochodzi z okresu późniejszej renowacji drzwi. Na drzwiach brak zachowanej pierwotnej powłoki malarskiej.

Odkrywka 4 s – drzwi wejściowe główne

Warstwy technologiczne	Oznaczenie kolorystyczne warstwy	Warstwy chronologiczne	Datowanie	Określenie warstw	Grubość warstw
0		I	1903r.	Drewno dębowe	15 cm
1		II	XX w.	Warstwa malarska na spoiwie organicznym w kolorze brązowym	0,5 mm
2		III	XX w.	Warstwa malarska na spoiwie organicznym w kolorze ciemnobrązowym	0,5 mm

Widoczna w odkrywce pierwsza powłoka malarska w kolorze czerwono-brązowym prawdopodobnie pochodzi z okresu późniejszej renowacji drzwi. Na drzwiach brak zachowanej pierwotnej powłoki malarskiej.

IV. TECHNIKA WARSTW I ELEMENTÓW WTÓRNYCH

W obrębie elewacji zidentyfikowano następującą warstwę wtórne:

- Powłoki malarskie na spoiwie organicznym w kolorach szarym, białym i żółtym
- Warstwa tynku cementowego typu nakrapianego na elewacji frontowej
- Warstwa tynku cementowo-wapiennego w kolorze wiśniowym na elewacji od strony podwórza

W obrębie klatki schodowej:

- Warstwa docieplenia styropianem wraz z klejem i siatką
- Warstwa kleju i gipsu na całości ścian i sufitów
- Powłoki malarskie na spoiwie organicznym w kolorach brązowym, żółtym, zielonym

W obrębie balustrady zidentyfikowano warstwy wtórne, na które składają się powłoki malarskie na spoiwie organicznym w kolorach ugorowym, zielonym, brązowym i białym.

Na stolarkach warstwy wtórne stanowią powłoki malarskie w odcieniach brązu. Ponadto niektóre drzwi posiadają elementy wtórne w postaci wymienionych płyt w skrzydłach drzwiowych, jak również przebudowane lub zasłonięte drewnianymi okładzinami nadświetla.

V. WNIOSKI Z BADAŃ

Na podstawie oględzin obiektu, oraz wykonanych odkrywek sondażowych ustalono, że kamienica pokryta została pierwotnie tynkiem wapienno-cementowym o stosunkowo jednorodnym wypełniaczu kwarcowym i niejednorodnym kruszywie w postaci małych kamyczków rzecznych wielkości od 2 – 2,5 mm. Elewacja oryginalnie malowana była na kolor ciepłej ochry w dwóch odcieniach – jaśniejszym dla detalu architektonicznego i ciemniejszym dla lica.

Kolorystyka wg wzornika KEIM Historisch:

Lico ściany – kolor **50026**

Detal – kolor **50027**

Zidentyfikowano kolor balustrad metalowych - kolor **7034** wg. wzornika RAL

Klatka schodowa

Ściany w obrębie klatki schodowej pierwotnie pokryte były zaprawą tynkarską wapienną i malowane na kolor oliwkowozielony, prawdopodobnie z wydzieleniem lamperii ciemniejszym kolorem :

- Górne partie ścian -kolor **9354** wg. wzornika KEIM Exclisiv
- Lamperia – kolor **9351** wg. wzornika KEIM Exclusiv

Schody

Balustrady pierwotnie malowane były na kolor ciepłej oliwkowej zieleni – kolor **7034** wg. wzornika RAL

W obrębie podsufitek dekoracja ornamentalna astragalna była złożona złotem mineralnym – brązą mosiężną.

Stolarka drzwiowa

Na podstawie wykonanych badań konserwatorskich stwierdzono, że pierwszą zachowaną warstwę malarską, prawdopodobnie pochodzącą z okresu powstania kamienicy, stanowi powłoka o spoiwie olejno- żywicznym w kolorze oliwkowej zieleni. Jest to powłoka kryjąca, półmatowa, nakładana cienko i równomiernie na całości powierzchni drzwi.

Stolarka drzwiowa wykonana została z drewna gatunku liściastego.

Kolor stolarki drzwiowej – **7034** wg. wzornika RAL

Drzwi wejściowe główne

W wyniku przeprowadzonych badań ustalono, że widoczne w odkrywkach sondażowych powłoki malarskie są prawdopodobnie wtórne, dlatego proponuje się kolorystykę analogiczną jak w przypadku stolarki drzwiowej wewnętrznej – oliwkowa zieleń.

VI. STAN ZACHOWANIA I PRZYCZYNY ZNISZCZEŃ

Wyprawy tynkarskie budynku charakteryzują się średnim stanem technicznym. Rodzaj zniszczeń uzależniony jest od miejsca występowania tynku.

W zewnętrznych warunkach atmosferycznych powstały miejscowe uszkodzenia i spękania. Zwraca uwagę degradacja struktury wypraw szczególnie w miejscach narażonych na bezpośrednie oddziaływanie intensywnych opadów atmosferycznych takich jak detal architektoniczny, czy lico na elewacjach od strony zachodniej.

W strefie cokołowej widoczne są wysolenia i obszary zawilgocenia związane z migracją kapilarną wody, skutkujące dezintegracją struktury tynku. Miejscowo występują wylugowania powierzchni tynków i rozwarstwienia wynikające z bezpośredniego działania wody opadowej i ujemnych temperatur w okresie zimowym. Występują zniszczenia w postaci spękań, odspojień, rozwarstwień powierzchniowych różnicowanej wielkości ubytków, uszkodzeń wymagających naprawy. Zniszczenia mają związek także z funkcjonującymi przez dłuższy czas wadliwymi obróbkami blacharskimi. Zły stan techniczny obróbek blacharskich, odkształcenia i nieszczelności rynien, niedrożność rur spustowych, skutkowały zawilgoceniem tynków. Detal architektoniczny jest w średnim stanie technicznym. Brak zabezpieczeń przeciwwilgociowych skutkowało silną degradacją elementów sztukatorskich. Widoczne są szare zaplamienia i zacieki, a także dezintegracja strukturalna skutkująca spękaniem warstw wypraw tynkarskich. W obrębie detalu sztukatorskiego miejscowo występują złuszczenia powłok malarskich.

Ściany fundamentowe mocno zawilgocone. Pas przy elewacji jest uszczelniony opaską cementową od strony podwórza i płytami chodnikowymi od strony ulicy. Dodatkowo woda przedostaje się do muru na skutek zalegania w zagłębieniach wokół okien piwnicznych, znajdujących się poniżej gruntu.

Ogół czynników destrukcyjnych wskazują na konieczność podjęcia prac konserwatorskich i konserwatorsko-budowlanych, które trwale wyeliminują procesy niszczące i przywrócą walory techniczne i estetyczne elewacji.

Stan zachowania klatki schodowej

Klatka schodowa znajduje się w średnim stanie technicznym. Dokładny stan oryginalnych wypraw tynkarskich jest trudny do określenia, ze względu na wykonane w przeszłości remonty, polegające na przykryciu ścian wewnętrznych styropianem oraz siatką z klejem i szlichtą gipsową. W miejscach nie docieplonych w ten sposób, pierwotne wyprawy tynkarskie trzymają

się dość dobrze. Oryginalna powłoka malarska trudna do wyodrębnienia ze względu na silną adhezję wtórnych, szczelnych powłok na spoiwie olejnym.

Schody z balustradą

Elementy drewniane – rzeźbiona balustrada schodów znajduje się w średnim stanie technicznym. Pochwyty i słupki kompletne, jednak na skutek wielokrotnych przemalowań uległa zatarciu ostrość krawędzi elementów rzeźbionych. Miejscowo występują uszkodzenia mechaniczne, odspojenia wtórnych powłok i przetarcia powierzchni, szczególnie w miejscach silniej eksploatowanych użytkowo.

Schody kompletne, stopnie wytarte na krawędziach i powierzchniach górnych. Powłoki malarskie uległy przetarciu, widoczne są też uszkodzenia mechaniczne. Na krawędziach stopni zostały nabite wtórne metalowe narożniki.

Posadzka

Posadzka z kafli cementowych z barwionym w masie czerepem znajduje się w złym stanie technicznym. W trakcie prowadzonych w przeszłości remontów została przeszlifowana powierzchnia kafli, powodując że warstwa barwiona jest obecnie cieniutka. To spowodowało, że na skutek dalszej eksploatacji pojawiły się przetarcia do warstwy podkładowej. Ponadto na powierzchni posadzki widoczne są niewielkie wżerki, uszkodzenia powierzchniowe, zabrudzenia i rysy.

Stan zachowania stolarki drzwiowej

Stolarka drzwiowa w obrębie klatki schodowej znajduje się w średnim stanie technicznym. Niektóre z drzwi posiadają wtórnie zasłonięte lub przebudowane nadświetla. Płyciny górne skrzydeł wymienione zostały na płyty sklejkowe lub inne elementy drewniane. Zachowane oryginalne skrzydła drzwiowe wraz z ościeżnicami kilkakrotnie przemalowane. Dodatkowo w obrębie stolarki odnotowano miejscowe spękania i rysy, szczególnie na połączeniu poszczególnych elementów, powstałe na skutek pracy drewna. Miejscowo występują również uszkodzenia mechaniczne szczególnie w okolicy klamki oraz uszkodzenia w postaci otarć i braków w krawędziach, szczególnie w pasie dolnym skrzydeł. Pojawiają się również powierzchniowe przetarcia warstw malarskich, powstałe na skutek długotrwałego użytkowania.

Oryginalne okucia w większości kompletne – zachowane w dość dobrym stanie.

Stan zachowania drzwi głównych

Stolarka zachowana w średnim stanie. W przeszłości kilkakrotnie przemalowana od strony wewnętrznej i dwukrotnie od strony zewnętrznej. W obrębie stolarki odnotowano miejscowe spękania i rysy, szczególnie na połączeniu poszczególnych elementów, powstałe na skutek pracy drewna. Miejscowo występują również uszkodzenia mechaniczne w postaci otarć i braków w krawędziach, szczególnie w pasie środkowym i dolnym skrzydeł. W dolnej części lewego skrzydła brakuje dużego fragmentu listwy profilowanej, okalającej płycinę. W prawym skrzydle brak listwy dolnej oraz rautu pod lewym pilasterkiem na wysokości klamki. Pojawiają się również powierzchniowe przetarcia warstw malarskich, powstałe na skutek długotrwałego użytkowania. Skrzydła nieco wypaczone, jednak nie w stopniu uniemożliwiającym użytkowanie. Drzwi poddane zostały w przeszłości renowacji, tracąc oryginalną powłokę malarską.

VII. CELE I ZAŁOŻENIA PRAC KONSERWATORSKO_BUDOWLANYCH

Prace konserwatorskie zakładają przywrócenie zabytkowi pełni walorów estetycznych i ekspozycyjnych. W tym celu należy wykonać wszystkie niezbędne prace techniczne – patrz punkt VIII.

W oparciu o badania konserwatorskie zakłada się:

- Konserwację elewacji wraz z detalem i przywrócenie pierwotnej kolorystyki:
Kolor 50026 wg. wzornika KEIM Historisch dla lica
Kolor 50027 wg. wzornika KEIM Historisch dla detalu architektonicznego
- W obrębie elewacji od strony podwórza dopuszcza się zastosowanie docieplenia zewnętrznego – ze względu na brak dekoracji architektonicznej tych ścian.
- Konserwację drzwi wejściowych z malowaniem zgodnie z proponowaną kolorystyką – kolor 7034 wg wzornika RAL
- Wymiana współczesnej klamki z szyldem na stylizowaną – nawiązującą do pozostałych klamek w kamienicy
- W zakresie klatki schodowej – poddanie konserwacji powierzchni ścian i sufitów wraz z przywróceniem oryginalnej kolorystyki:
- Górne partie ścian - kolor **9354** wg. wzornika KEIM Exclusiv
- Lamperia – kolor **9351** wg. wzornika KEIM Exclusiv
– Sufit – kolor **9870** wg. wzornika KEIM Exclusiv
- Konserwację balustrady drewnianej i schodów – proponowana kolorystyka – kolor 7034 wg wzornika RAL wraz z odtworzeniem złoceń w obrębie ornamentów na podsufitce pod stopniami, stopnie i podstopnice proponuje się pozostawić w naturalnym drewnie
- Konserwację stolarki drzwiowej w obrębie klatki schodowej z przywróceniem jej oryginalnej kolorystyki - kolor 7034 wg wzornika RAL
- Konserwację okuć drzwi w obrębie klatki schodowej
- Konserwację posadzki z kafli cementowych

Ze względu na duże zawilgocenie ścian fundamentowych, na m.in. zalegania wody w zagłębieniach wokół okien piwnicznych, proponuje się zamurowanie w/w okien i wypełnienie zagłębień, równając je z poziomem gruntu.

VIII. PROGRAMY PRAC KONSERWATORSKICH

PROGRAM PRAC KONSERWATORSKICH WYPRAW TYNKARSKICH ELEWACJI

1. Wykonanie dokumentacji fotograficznej.
2. Dezynfekcja powierzchni tynków. Czynność ta powinna być wykonana przed rozpoczęciem zabiegów technologicznych, aby zarodniki mikroflory nie były przenoszone w trakcie prac z jednych elementów na inne. Dezynfekcji należy poddać wszystkie miejsca porośnięte glonami, grzybami oraz porostami. Proponowane roztwory mają zdolność niszczenia mikroorganizmów oraz zapobiegają porastaniu przez okres kilku lat pod warunkiem, że zabezpieczany materiał nie będzie uprzednio myty detergentami. Proponuje się użycie środków opartych na czwartorzędowych solach amonowych lub preparat oparty na wodnym roztworze podchlorynu sodowego, pochodnych halogenowych, stabilizatorów, środków powierzchniowo czynnych usuwający jednocześnie glony, mchy, porosty, grzyby pleśniowe oraz bakterie np. 2,0% roztworem wodnym Preventolu R-80 lub produktem fabrycznym do tego przeznaczonym. Przed wykonaniem zabiegu należy wykonać próby i ocenić wpływ preparatu na powierzchnię. Preparaty należy nanieść metodą natrysku i pozostawić, nie zmywać. Dobrze jest po około dwóch tygodniach powtórzyć zabieg, gdyż formy przetrwalnikowe np. zarodniki grzybów inkubują ponownie do 14 dni. Dwukrotna dezynfekcja daje większą skuteczność zabiegu, co w przypadku powierzchni porowatych jest niezwykle istotne.
3. Wykonanie izolacji wodochronnej fundamentów. Wykonać izolację poziomą metodą iniekcji niskociśnieniowej preparatem silanowym rozcieńczonym z wodą 1:16 znajdującym zastosowanie przy podłóżach o stopniu przesiąknięcia wilgocią $\leq 95\%$. Iniekcje wykonać od strony zewnętrznej murów. Izolację pionową ścian fundamentowych wykonać na wyrównanym podłożu z zaprawy trasowej odpornej na działanie siarczanów. Izolacja musi być wykonana z masy mineralnej odpornej na działanie siarczanów jako pierwsza warstwa oraz masa elastomerowa jako druga warstwa. Ze strony elewacji wewnętrznej należy skuć zdegradowane tynki, a następnie zaleca się obserwację zawilgocenia cegieł. W przypadku braku

zamierzonych efektów zaleca się wykonanie iniekcji również od strony wewnętrznej. Sposób wykonania zabiegu należy przeprowadzić pod nadzorem eksperta ds. izolacji budynków i zgodnie z technologią branżową. Należy użyć materiałów o dobrej jakości które mają duże zdolności penetracyjne oraz znajdują zastosowanie przy podłozach o stopniu przesiąknięcia wilgocią $\leq 95\%$. Produkt powinien posiadać silne działanie hydrofobizujące.

4. Usunięcie elementów luźnych, głuchych – odspojonych od podłoża. Wszystkie elementy nie zespolone z podłożem należy usunąć mechanicznie – odkuwanie, odpukanie. Zabieg należy wykonać ręcznie przy użyciu narzędzi tak, by ograniczyć usuwanie tynku tylko do niezbędnego minimum.
5. Usunięcie wtórnych powłok malarskich – prace należy wykonywać mechanicznie- szpachelkami, skalpelami, wspomagając się środkami chemicznymi przeznaczonymi do tego celu. Ewentualne środki chemiczne należy dobrać po wykonaniu prób in situ.
6. Wzmocnienie struktury materiałów. W miejscach, gdzie struktura tynków jest mocno osłabiona, ma tendencję do osypywania, należy wzmocnić ją za pomocą środka opartego na estrach kwasu ortokrzemowego. Proponuje się zastosowanie hydrofilnego preparatu bez hydrofobizowania powierzchni metodą nasycania przez pędzlowanie lub natrysk. Należy pamiętać, że optymalnymi warunkami dla prawidłowego przebiegu reakcji wiązania związków tetraetoksylanu jest wilgotność względna powietrza w granicach 50 – 70 %. Materiał przed nasyceniem musi być suchy, a po wprowadzeniu środka chroniony przed nadmierną wilgocią przez okres dwóch tygodni. W celu uniknięcia zbyt szybkiego przeschnięcia wzmocnionych elementów należy je ofoliować.
7. W partii cokołowej do wysokości cokołu - wykonanie tynków regulujących wilgotność o specyficznej geometrii porów umożliwiającej wysoką dyfuzyjność. Tynki powinny posiadać wysoką zawartość porów powietrza w świeżej zaprawie: $\geq 18\%$ oraz współczynnik przepuszczalności pary wodnej: $\mu = 10$.

8. Naprawa głębokich spękań starych wypraw tynkarskich i pustek w murze zaprawą renowacyjną wapienno-trasową odporną na działanie siarczanów z ewentualnym wklejeniem pasów siatki z włókna węglowego w miejscach głębokich pęknięć.
9. Uzupelnienie drobnych rys i spękań starych wypraw tynkarskich. Rozżyłowanie spękań, wzmocnienie szczeliny preparatem gruntującym opartym na szkle wodnym potasowym i uzupełnienie ubytków zaprawą wapienno-trasową odporną na działanie siarczanów z wklejeniem pasów z włókniny zbrojeniowej opracowanie powierzchni uzupełnień tak by nie wyróżniały się z otoczenia (filcowanie na wilgotno)
10. Egalizacja powierzchni tynków tynkiem drobnoziarnistym regulującym wilgotność, grubość ziarna ok. 0.6 mm, silnie paroprzepuszczalnym, zgodnym z tynkiem spodnim. (punkt 8)
11. Rekonstrukcja i reprofilacja detalu sztukatorskiego ciągnionego. W przypadku większych braków należy zrekonstruować profile wykonując szablon na podstawie zachowanego oryginału i wykonując elementy metodą ciągnioną na elewacji. Mniejsze ubytki wyszpachlować gotowymi mineralnymi szpachlami odpornymi na działanie wilgoci i mrozu przeznaczonymi do uzupełniania powierzchni mineralnych. Należy zadbać o wierne odtworzenie brakujących partii oryginału.
12. Zagruntowanie całości gruntem na bazie szkła wodnego potasowego o dużej paroprzepuszczalności – pędzlowanie, natrysk.
13. Zabezpieczenie wypraw tynkarskich w miejscach szczególnie narażonych na opady atmosferyczne np. na i nad gzymsami, na wystających detalach, hydrofobizacja preparatem „pod farbę” ograniczającym możliwość penetracji wilgoci.
14. Wykonanie powłok malarskich powierzchni wypraw tynkarskich ścian zewnętrznych farbą zolowo-krzemianową o bardzo wysokiej paroprzepuszczalności $S_d=0,01$, malowanie zgodnie z projektowaną kolorystyką*

PROGRAM PRAC BALUSTRAD METALOWYCH

Elementy metalowe należy oczyścić z powłok malarskich przy użyciu skalpeli i szpachelek, wprowadzając do użycia preparaty chemiczne spulchniające warstwy malarskie. Następnie należy oczyścić powierzchnię metalu z produktów korozji poprzez szrotkowanie oraz szlifowanie. Na dobrze przygotowane podłoże należy nanieść nowe powłoki zabezpieczające metal – warstwa antykorozyjna oraz wierzchnia powłoka malarska w projektowanej kolorystyce.

PROGRAM PRAC KONSERWATORSKICH KLATKI SCHODOWEJ

Program prac wypraw tynkarskich

W obrębie klatki schodowej i przedsionka przed przystąpieniem do prac należy w pierwszej kolejności usunąć , wykonane w przeszłości, docieplenie styropianem. Taki rodzaj docieplenia jest nieprawidłowy i zaburza gospodarkę wilgotnościową obiektu tworząc szczelną powłokę, zatrzymująca wilgoć w warstwie muru i zabytkowych wypraw. Prace powinny być prowadzone pod nadzorem konserwatorskim – istnieje szansa, że w trakcie prac mogą ujawnić się relikty ewentualnej pierwotnej dekoracji malarskiej ścian, trudnej do określenia na etapie badań.

Po wykonaniu tego zabiegu należy podjąć następujące działania:

1. Wykonanie dokumentacji fotograficznej przed i po demontażu docieplenia, oraz prowadzenie dokumentacji z pozostałych prac na bieżąco.
2. Dezynfekcja powierzchni tynków preparatem biobójczym. Podłoże powinno być wolne od wszelkich zabrudzeń utrudniających działanie preparatu. Przed naniesieniem środka zaleca się umyć powierzchnię wodą i usunąć zanieczyszczenia mechaniczne. Następnie poczekać do wyschnięcia podłoża. Można nanosić go za pomocą pędzla, rolki lub natryskowo. Preparat nanosimy na przygotowane podłoże o pozostawiamy na ok. 6-12 godzin. Po tym czasie usuwamy obumarłe pozostałości drobnoustrojów wodą, najlepiej pod ciśnieniem lub szczotką. W razie potrzeby zabieg dezynfekcji można powtórzyć. Efekt działania preparatu będzie widoczny po ok. 1-3 dniach. Dalsze prace malarskie lub tynkarskie prowadzi dopiero po całkowitym wyschnięciu powierzchni.
3. Usunięcie wtórnych uzupełnień tynkarskich. Wszystkie naprawy i uzupełnienia tynków wykonane przy użyciu zaprawy z dodatkiem cementu lub gipsu należy

usunąć mechanicznie. Zabieg należy wykonać ręcznie przy użyciu narzędzi.

4. Usunięcie tynków zdeintegrowanych i odspojonych metodami mechanicznymi, usunąć .należy wszystkie partie tynków „głuchych”.
5. Usunięcie wtórnych powłok malarskich z powierzchni tynków mogących powodować brak przyczepności nowych powłok do pierwotnych jak farby olejne lamperii, pudrujące farby klejowe itp. Oczyszczanie z farb klejowych na mokro przy użyciu szpachli, oczyszczanie z farb olejnych przy użyciu preparatów do usuwania tego typu powłok na bazie rozpuszczalników organicznych lub estrów spęczniających
6. Naprawa głębokich spękań starych wypraw tynkarskich i pustek w murze zaprawą renowacyjną wapienno-trasową odporna na działanie siarczanów z ewentualnym wklejeniem pasów siatki z włókna węglowego w miejscach głębokich pęknięć.
7. Uzupelnienie drobnych rys i spękań starych wypraw tynkarskich Rozżyłowanie spękań, wzmocnienie szczeliny preparatem gruntującym opartym na szkle wodnym potasowym i uzupełnienie ubytków zaprawą wapienno-trasową odporną na działanie siarczanów , opracowanie powierzchni uzupełnień tak by nie wyróżniały się z otoczenia (filcowanie na wilgotno)
8. Egalizacja powierzchni tynków wapienną zaprawą renowacyjną o drobnym wypełniaczu bez dodatku mikrowłókien zbrojeniowych.
9. Ponowne zagruntowanie całości gruntem na bazie szkła wodnego potasowego o dużej paroprzepuszczalności – pędzlowanie, natrysk.
10. Wykonanie powłok malarskich powierzchni wypraw tynkarskich ścian wewnętrznych farbą zolowo-krzemianową o wysokiej paroprzepuszczalności $S_d=0,01$, malowanie zgodnie z projektowaną kolorystyką.*

Kolor klatki schodowej:

Sufity - 9870 biel historyczna wg KEIM Exclusiv

Ściany:

- Górne partie ścian -kolor **9354** wg. wzornika KEIM Exclusiv
- Lamperia – kolor **9351** wg. wzornika KEIM Exclusiv

Program Prac Konserwatorskich Elementów Drewnianych - balustrada, drewniane stopnie klatki schodowej

Stopnie

1. Usunięcie wtórnych warstw malarskich z powierzchni drewnianych elementów przy użyciu preparatów chemicznych
2. Zeszlifowanie zdegradowanej warstwy z desek stopni drewnianych i listew przypodłogowych
3. Wymiana najbardziej zdegradowanych desek stopni na nowe deski z drewna gatunków średniotwardych (sosna, świerk) drewno sezonowane, odgrzybione.
4. Zaflekowanie ubytków drewnianych desek flekami z drewna gatunków średniotwardych (sosna, świerk), drewno sezonowane, odgrzybione - stopnie
5. Lakierowanie stopnie i listew przypodłogowych lakierem do parkietów chemoutwardzalnym o dobrej jakości

Balustrada

1. Usunięcie wtórnych elementów z powierzchni poddawanych konserwacji.
2. Usunięcie z powierzchni wszystkich powłok malarskich metodami chemicznymi przy użyciu preparatu do usuwania tego typu powłok np. ASUR firmy Scheidel. Środek można nanosić za pomocą pędzli lub szpachelki, nakładając równomierną powłokę. Środek można pozostawić przykryty folią – dokładny czas pozostawienia środka na powierzchni należy przyjąć po wykonaniu prób in situ. Należy pamiętać o usunięciu środka z powierzchni po odpowiednim czasie, a następnie należy wymyć pozostałości zwilżoną szmatką lub watą.
3. Doczyszczanie powierzchni metodami mechanicznymi poprzez ręczne szlifowanie mikroziarnistymi materiałami ściernymi.
4. Oczyszczenie powierzchni przy użyciu nagrzanego powietrza można przeprowadzać pilnując odpowiedniej temperatury, nie dopuszczając do przegrzania drewna.
5. Wygładzenie oczyszczonych powierzchni drewnianych bardzo drobnym materiałem ściernym.
6. Uzupełnienie ubytków drewna poprzez wykonanie i wmontowanie fleków zwłaszcza w miejscach większych pęknięć z odpowiednio dobranych oraz dopasowanych materiałów drzewnych (odpowiednio dobrane usłojenie i gatunek drewna).

7. Uzupelnienie drobniejszych ubytkow drewna w elementach drzwi przy uzyciu kitu do drewna na bazie zywic syntetycznych i pyłu drzewnego.
8. Opracowanie nałożonych kitów i uzupelnień poprzez wyszlifowanie i wygładzenie powierzchni
9. Rekonstrukcja brakujacych tralek w oparciu o kształt i formę oryginału
10. Montaż zrekonstruowanych tralek w dyspozycji analogicznej do oryginalnej
11. Po usunięciu pyłu i odtłuszczeniu powierzchni proponuje się nałożyć dwukrotnie warstwę farby alkidowej zgodnie z kolorem wcześniej ustalonym. Powłokę malarską należy nakładać przy pomocy pędzla lub natrysku, równo i dokładnie na całej długości, aby uniknąć punktów wznowienia.
12. Pochwyty zeszlifować i uzupelnić, pomalować w kolorze balustrady, dodatkowo zabezpieczyć lakierem chemoutwardzalnym, przezroczystym.
13. Na ornamencie astragalnym należy odtworzyć pierwotne złocenia przy pomocy brązy mosiężnej.

Program Prac Konserwatorskich Stolarki Drzwiowej

Prace konserwatorskie muszą przede wszystkim polegać na wykonaniu precyzyjnego oczyszczenia, wzmocnienia, oraz zabezpieczenia oryginalnej powierzchni drewna. Prace konserwatorskie przy drzwiach znajdujących się w ekspozycji zewnętrznej, należy przeprowadzać wyłącznie w sezonie letnim najlepiej w okresie od maja do października.

Proponowane zabiegi konserwatorskie:

1. Usunięcie wtórnych elementów z powierzchni poddawanych konserwacji.
2. Usunięcie z powierzchni wszystkich powłok malarskich metodami chemicznymi przy użyciu preparatu do usuwania tego typu powłok np. ASUR firmy Scheidel. Środek można nanosić za pomocą pędzli lub szpachelki, nakładając równomierną powłokę. Środek można pozostawić przykryty folią – dokładny czas pozostawienia środka na powierzchni należy przyjąć po wykonaniu prób in situ. Należy pamiętać o usunięciu środka z powierzchni po odpowiednim czasie, a następnie należy wymyć pozostałości zwilżoną szmatką lub watą.
3. Doczyszczanie powierzchni metodami mechanicznymi poprzez ręczne szlifowanie mikroziarnistymi materiałami ściernymi.
4. Oczyszczenie powierzchni przy użyciu nagrzanego powietrza można przeprowadzać pilnując odpowiedniej temperatury, nie dopuszczając do przegrzania drewna.
5. Wygładzenie oczyszczonych powierzchni drewnianych bardzo drobnym materiałem ściernym.
6. Uzupelnienie ubytków drewna poprzez wykonanie i wmontowanie fleków zwłaszcza w miejscach większych pęknięć z odpowiednio dobranych oraz dopasowanych materiałów drzewnych (odpowiednio dobrane usłojenie i gatunek drewna).
7. Uzupelnienie drobniejszych ubytków drewna w elementach drzwi przy użyciu kitu do drewna na bazie żywic syntetycznych i pyłu drzewnego.
8. Opracowanie nałożonych kitów i uzupełnień poprzez wyszlifowanie i wygładzenie powierzchni
9. Po usunięciu pyłu i odtłuszczeniu powierzchni proponuje się nałożyć dwukrotnie warstwę farby alkidowej zgodnie z kolorem wcześniej ustalonym. Powłokę malarską należy nakładać przy pomocy pędzla lub natrysku, równo i dokładnie na całej długości, aby uniknąć punktów wznowienia.

Program Prac Elementów Metalowych - zawiasy

Elementy metalowe należy oczyścić z powłok malarskich chemicznie. Następnie należy oczyścić powierzchnię metalu z produktów korozji poprzez szczotkowanie oraz szlifowanie. Na dobrze przygotowane podłoże należy nanieść nowe powłoki zabezpieczające metal – warstwa antykorozyjna oraz wierzchnia powłoka malarska w kolorystyce dopasowanej do koloru elementów drewnianych drzwi.

Nowe zawiasy należy dopasować do istniejących oryginalnych.

Program Prac Elementów Mosiężnych – szyldy z klamkami

1. Oczyszczenie elementów metalowych klamek i szyldów mosiężnych poprzez czyszczenie preparatem powierzchniowo czynnym w celu odtłuszczenia i usunięcia brudu powierzchniowego.
2. Doczyszczenie elementów metalowych w miejscach pociemniałych lub zmienionych delikatnym materiałem ściernym na gąbkach, lub pastami do polerowania mosiądzu.
3. Uzupełnienie ewentualnie brakujących elementów.
4. Pokrycie powierzchni elementów metalowych środkiem zabezpieczającym -pastą na bazie wosku mikrokrystalicznego i benzyny lakowej.

Program Prac Konserwatorskich Posadzki

1. Przemycie powierzchni czystą wodą destylowaną. Mocniejsze zabrudzenia usunąć wodą destylowaną z dodatkiem etanolu.
2. Klejenie większych pęknięć i szczelin. Nawiercenie drobnym wiertłem otworów w miejscach pęknięć i przeprowadzenie iniekcyjnego klejenia żywicą epoksydową o niskiej lepkości po wcześniejszej impregnacji przełomów (Paraloid B-72, 10 %)
3. Uzupelnienie większych ubytków i rekonstrukcji w ceramicznym czerepie kafli. Przygotowanie masy do uzupełniania na bazie żywicy epoksydowej, piasku szklarskiego i drobno mielonego jasnego wypełniacza ceramicznego (kaolin). Proporcje spoiwa do kruszywa 1:10. Kruszywo: 1 cz. zmielonej cegły frakcji poniżej 0,15 mm, 4,5 cz. piasku szklarskiego frakcji 0,25-0,15 mm, 4,5 cz. piasku frakcji poniżej 0,15 mm
4. Szlifowanie i wyrównywanie uzupełnień przy pomocy mikroszlifierki i papierów ściernych.
5. Wykonanie warstwy podkładowej, będącej „bazą” do rekonstrukcji warstwy zewnętrznej. Dobór składu odpowiedniej masy, która po związaniu powinna być częściowo transparentna. Wykonanie szeregu prób pozwalających wybrać najlepszy skład wypełniacza.

Spoiwo - wysoko światło trwała żywica epoksydowa (np. Hxtal NYL-1)

Kruszywo – mieszanina drobno mielonego szkła witrażowego o odpowiednio dobranych kolorach i proporcjach. Proporcje spoiwo : kruszywo 1:3.

6. Szlifowanie i polerowanie uzupełnień. Oczyszczenie powierzchni z pyłu i odtłuszczenie.
7. Zabezpieczenie powierzchni kafli - воск mikrokrystaliczny Cosmolloid H-80.
8. Wykonanie rekonstrukcji w partiach brakujących z odtworzeniem pierwotnego wzoru i układu w kafkach cementowych o półmatowej optyce

IX. DOKUMENTACJA FOTOGRAFICZNA

Fot.1. Elewacja frontowa.

Fot.2. Elewacja od strony podwórza.

Fot.3. Elewacja frontowa – zbliżenie. Widoczne spękania gzymsu i złuszczenia powłok malarskich.

Fot.4. Elewacja frontowa -zbliżenie.

Fot.5, 6. Elewacja frontowa -zblizenie.

Fot.7. Elewacja frontowa -zblizenie.

Fot.8,9. Elewacja od strony podwórza -zbliżenie.

Fot.10. Elewacja od strony podwórza – zbliżenie. Widoczne uszkodzenia tynku.

Fot.11. Elewacja frontowa cokół i okratowania powyżej otworów okiennych piwnicznych.

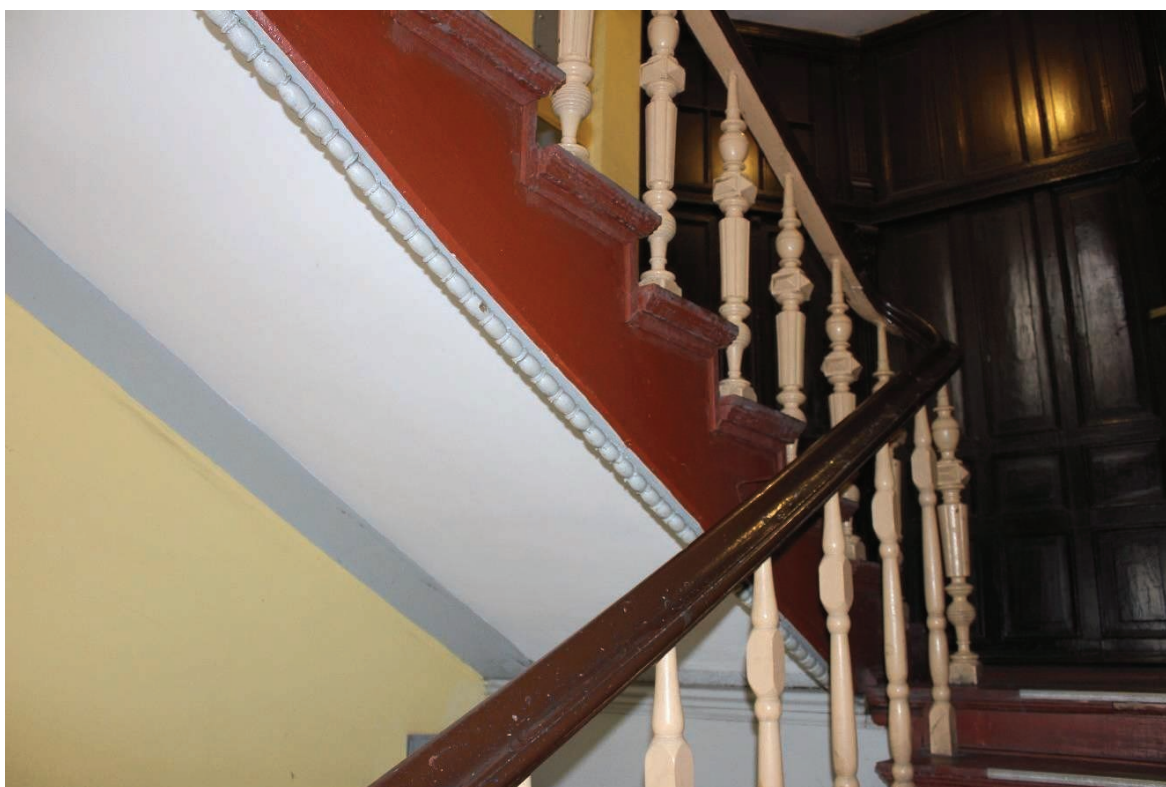
Fot.12. Elewacja zachodnia- cokół i okratowania powyżej otworów okiennych piwnicznych.

Fot.13. Drzwi wejściowe główne.

Fot.14. Przedsiónek.

Fot.15. Klatka schodowa -detal balustrady

Fot.16. Klatka schodowa.

Fot.17. Klatka schodowa -detal.

Fot.18. Klatka schodowa – posadzka.

UNIwersytet MIKOŁAJA KOPERNIKA
W TORUNIU

Wydział Sztuk Pięknych

(nazwa jednostki organizacyjnej uczelni)

DYPLOM

Pan(i) *Natalia Pawłowska*
(imię/imiiona i nazwisko)

urodzony(a) dnia *22 lutego 1981* r.

w *Starachowicach*

odbył(a) studia na kierunku *konserwacja i restauracja*
dział sztuki

w zakresie *konserwacja i restauracja malarstwa*
i rzeźby polichromowanej

z wynikiem *bardzo dobrym*

i uzyskał(a) w dniu *17 listopada 2008* r.

tytuł zawodowy *magistra sztuki*

Dziekan /o kierownik
jednostki organizacyjnej

Prof. UMK
at. mal. *Pbr Klugowski, prof. UMK*

(pieczęć imienna i podpis)

Rektorp. Rektora

Witold Wojdyło
prof. dr hab. *Witold Wojdyło*

(pieczęć imienna i podpis)

Toruń
(miejscowość)

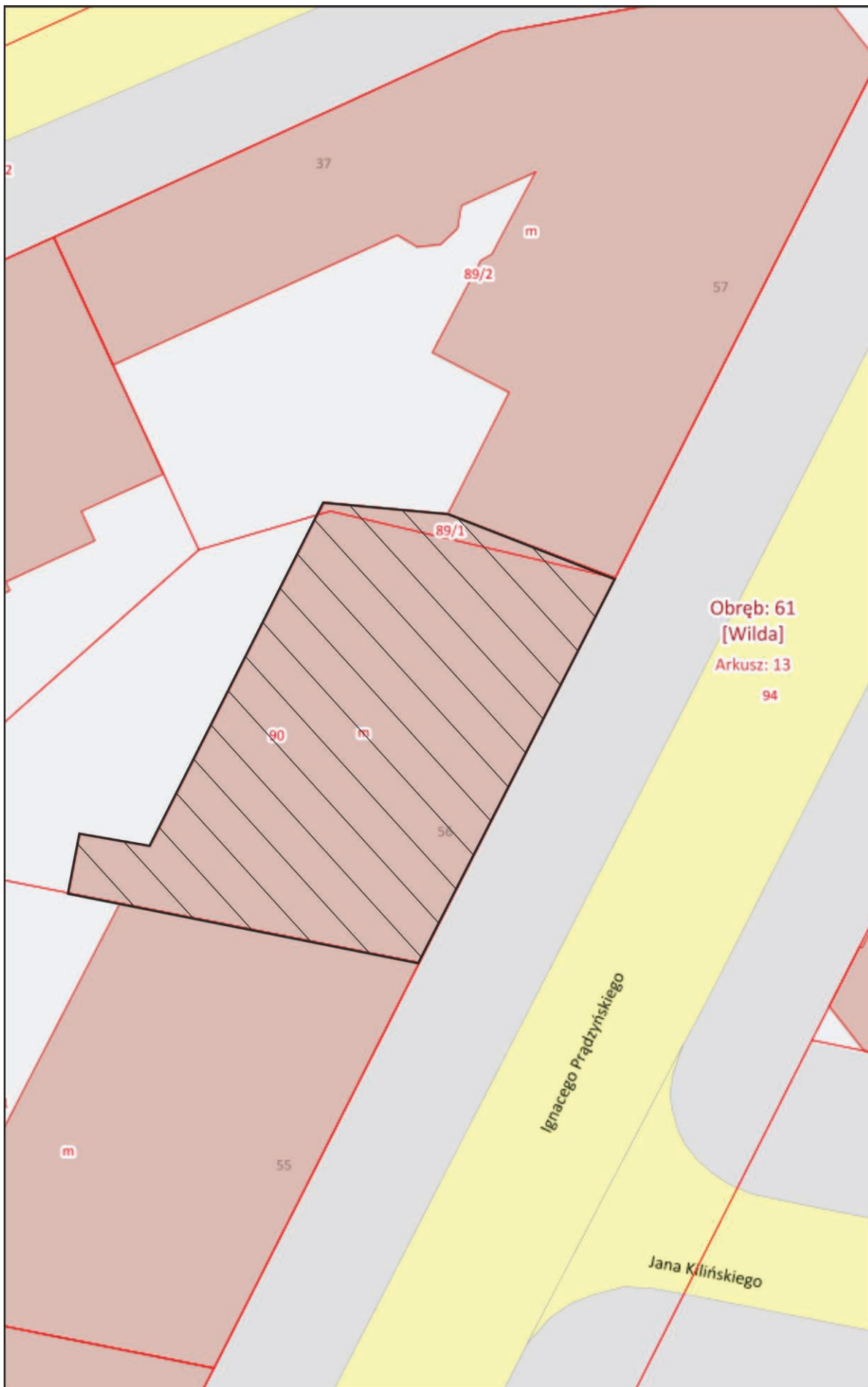
17 listopada 2008 r.

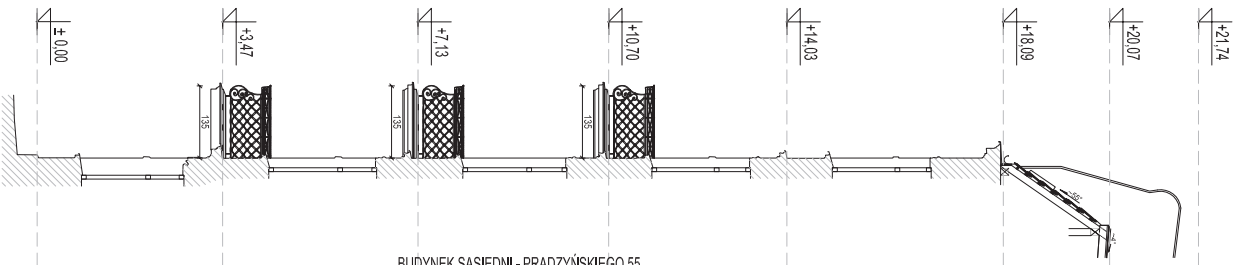
Część A

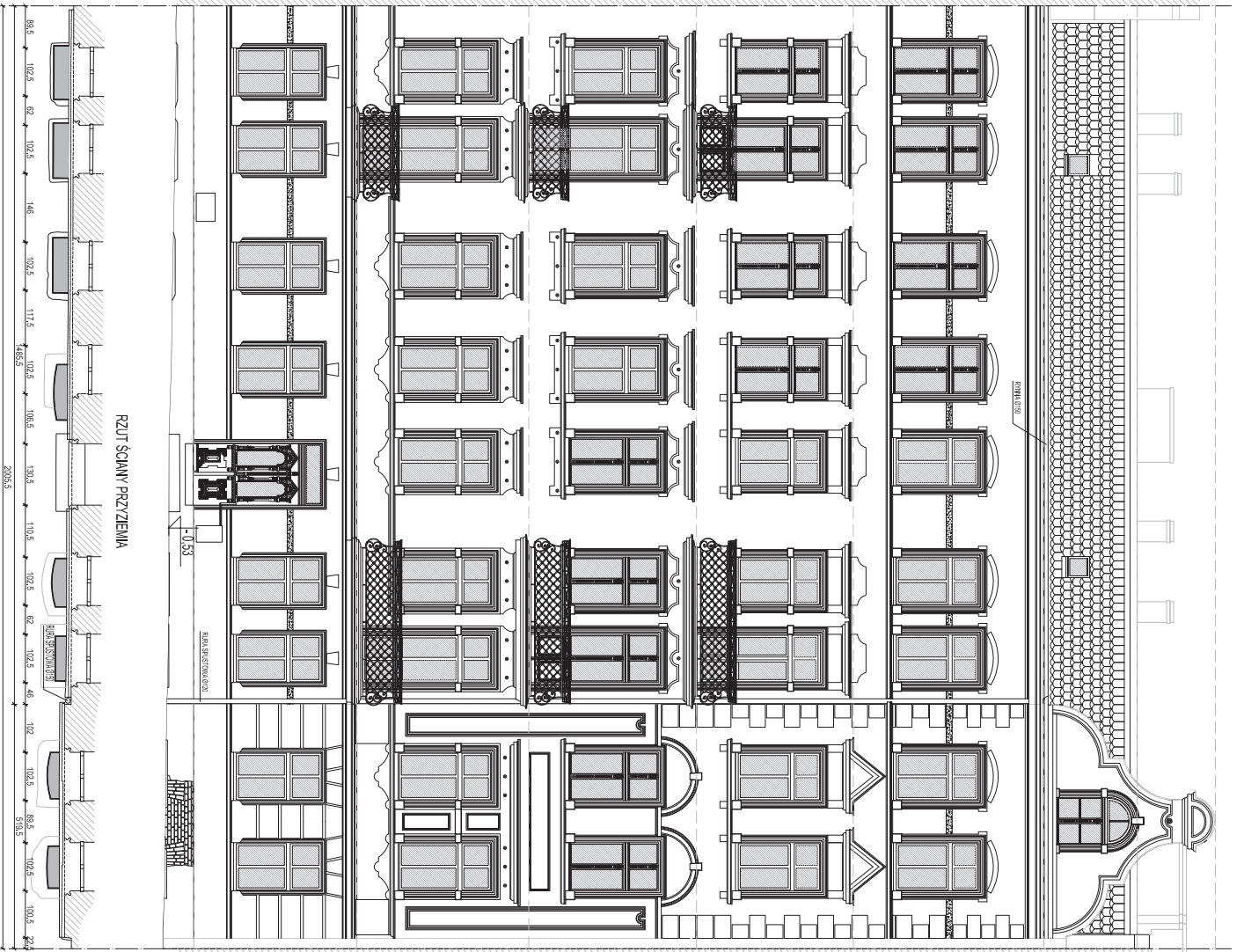
Pawłowska Natalia
(podpis posiadacza dyplomu)

Nr dyplomu *1400/122652/2008*

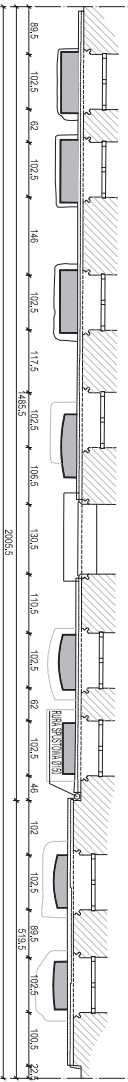

BUDYNEK SASIEDNI - PRADZYŃSKIEGO 55

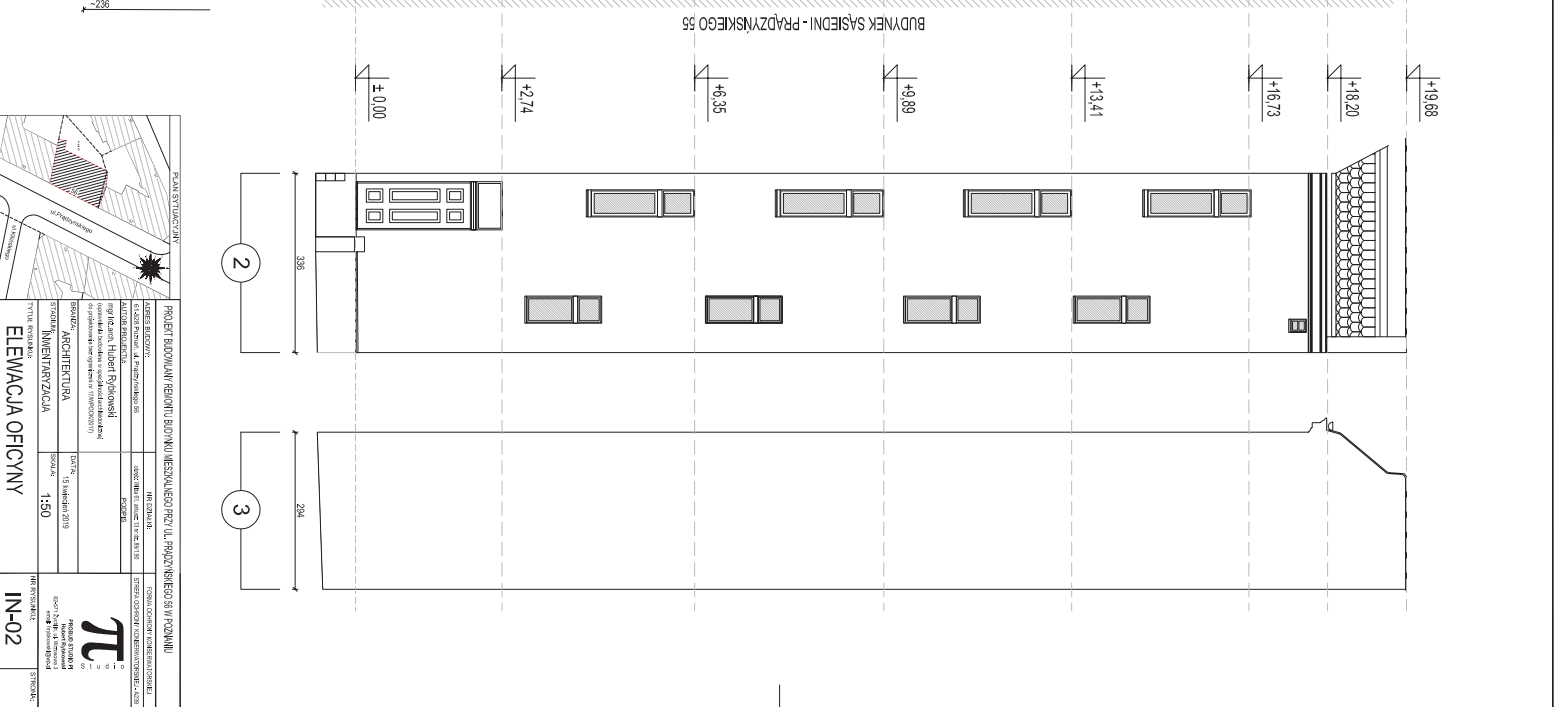
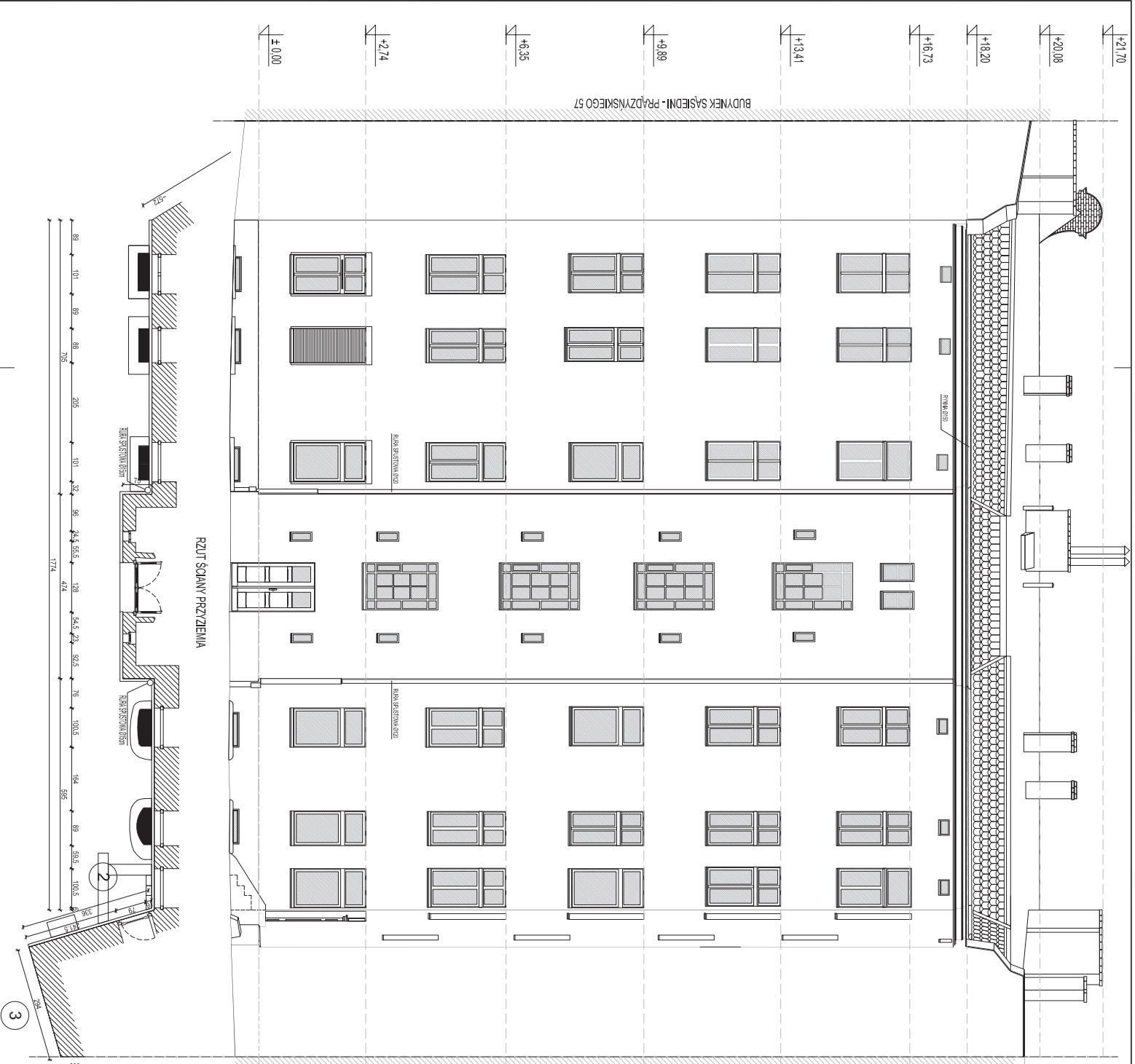
BUDYNEK SASIEDNI - PRADZYŃSKIEGO 57

RZUT ŚCIANY PRZEDZIMIA

PROJEKT BUDOWLANI BUDYNKU MIESZKALNEGO PRZY UL. PRADZYŃSKIEGO 55 W POZNANI	
ADRES BUDOWY:	UL. PRADZYŃSKIEGO 55
ADRES ZAMÓWIENIA:	UL. PRADZYŃSKIEGO 55
INWESTOR:	WŁOŚCIELCA
PROJEKTOWAŁ:	ARCH. ANNA WAWRZYNIAK
WYKONAŁ:	ARCH. ANNA WAWRZYNIAK
DATA:	11 MARCIA 2019
SKALA:	1:50
TYTUŁ RYSUNKU:	ELEWACJA FRONTOWA
WYKONANO W:	STUDIO ARCH. ANNA WAWRZYNIAK
INSTRUMENTY:	IN-01

PLAN SYTUACYJNY

PROJEKT BUDOWLANY REWOLUCYJNY BUDYNKU MIESZKALNEGO PRZY UL. PRAŻYŃSKIEGO 57 W CZĘŚCI

ADRES BUDOWY: ul. Prążyńskiego 57, 01-650 Warszawa

ADRES PROJEKTANTA: ul. Koszykowa 10, 00-620 Warszawa

PROJEKTOWA ARCHITECTURA

INWENTARYZACJA

TYTUŁ PROJEKTU: INWENTARYZACJA

SKALA: 1:50

WYKONANIE: 15.04.2019

WZGLĘDNY SKALA: 1:50

IN-02

PI

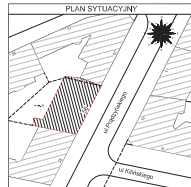
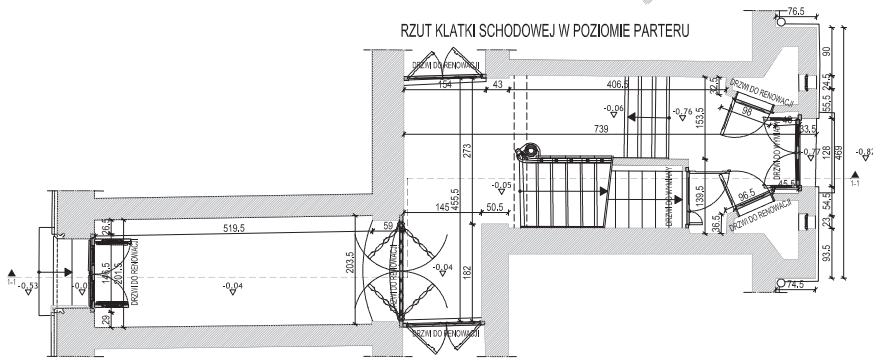
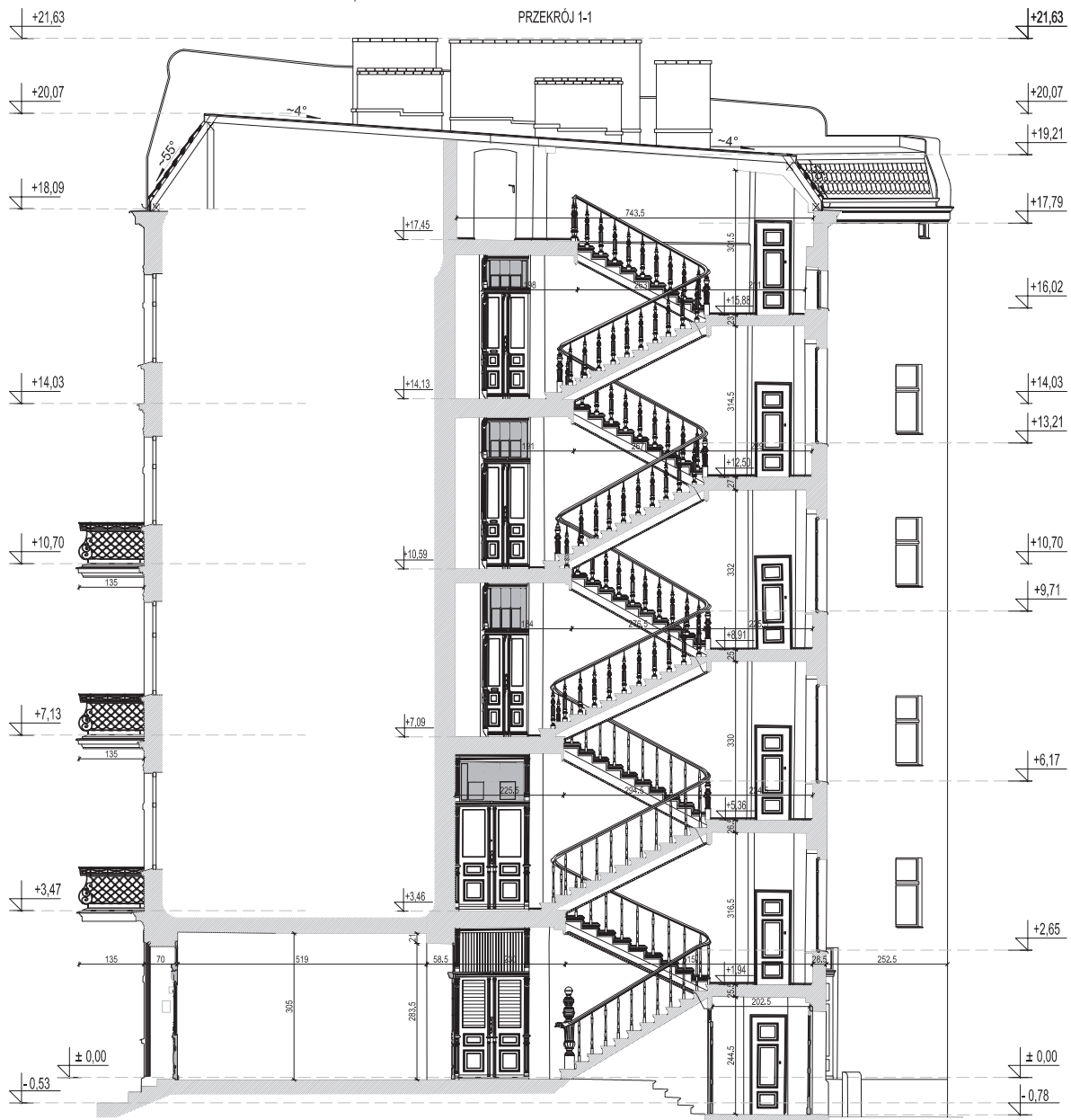
PROJEKTOWA ARCHITECTURA

WZGLĘDNY SKALA: 1:50

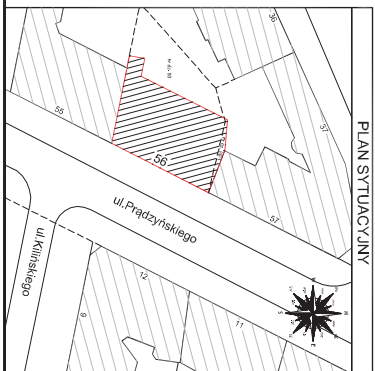
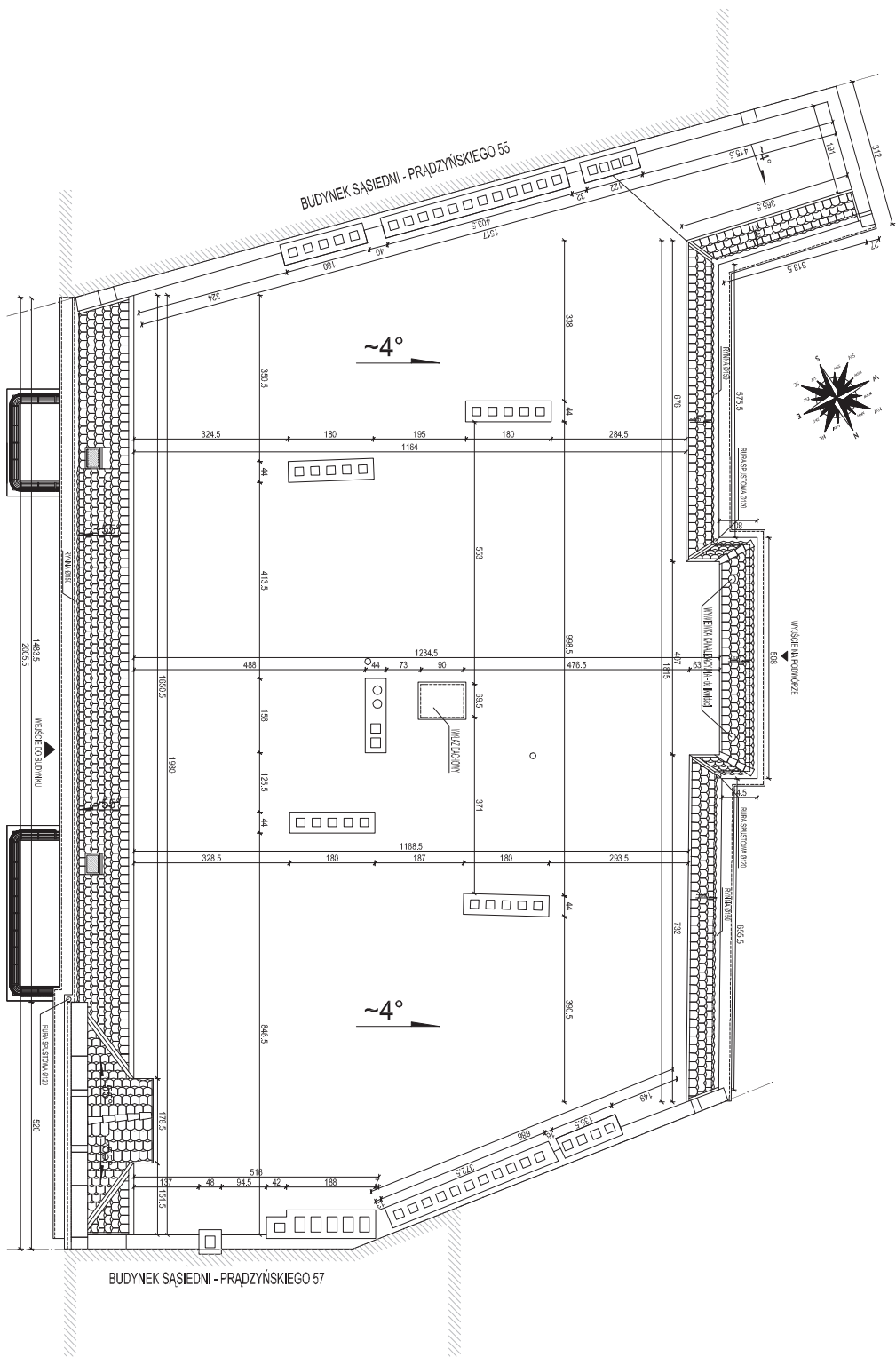
WYKONANIE: 15.04.2019

WZGLĘDNY SKALA: 1:50

IN-02

PROJEKT BUDOWLANY REWONTU BUDYNKU MIESZKALNEGO PRZY UL. PRĄDZYŃSKIEGO 56 W POZNAŃU			
ADRES BUDOWY: ul. Prądyńskiego 56	NR DOK. 1:6	FORMA OCHRONY KONSERWATORSKIEJ	
FAKTOR BRANŻOWY:	opis: 02/01/00/10/13 w. str. 03/1/01	STREFA OCHRONY KONSERWATORSKIEJ-A2/20	
mgr inż. Hubert Rybkowski (projektantka i architekt w specjalności architektonicznej) (z upoważnieniem bez ograniczeń nr 11740/2020/17)		 PRACOWNIA ARCHITEKTURY I INŻYNIERII P A A I	
BRANŻA: ARCHITEKTURA			
STATOKUM: INŻYNIERYSTWA		DATA: 15 kwietnia 2019	PROJEKT BUDOWLANY REWONTU BUDYNKU MIESZKALNEGO PRZY UL. PRĄDZYŃSKIEGO 56 W POZNAŃU
TYTUŁ RYSUNKU: PRZEKROJ 1-1		SKALA: 1:50	NR RYSUNKU: IN-03

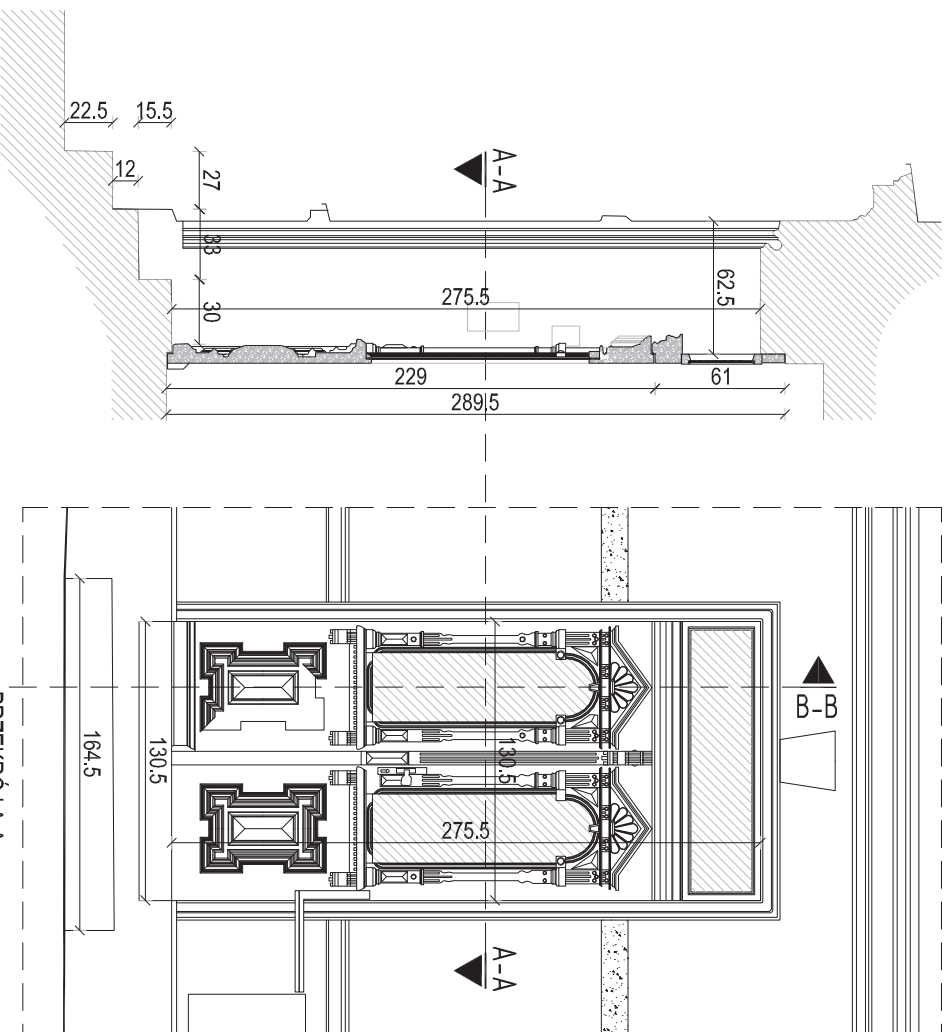
PLAN SYTUACYJNY	
PROJEKT BUDOWLANY REMONTU BUDYNKU MIESZKALNEGO PRZY UL. PRADZYŃSKIEGO 56 W POZNANIU	
ADRES BUDOWY:	NR DZIAŁKI:
61-4528 Poznań, ul. Pradzyńskiego 56	049b/ Włda 61, arkusz 13 nr dz. 89/1/90
AUTOR PROJEKTU:	PODDIS:
mgr inż arch. Hubert Rybkowski (uprawnienia budowlane w specjalności architektonicznej do projektowania bez organizacji nr 177/PPOK/2017)	
BRANŻA:	DATA:
ARCHITEKTURA	13 kwietnia 2019
STADIUM:	SKALA:
INWENTARYZACJA	1:100
TYTUŁ RYSUNKU:	NR RYSUNKU:
RZUT DACHU	IN-04
FORMA OCHRONY KONSERWATORSKIEJ	
STREFA OCHRONY KONSERWATORSKIEJ - A239	
PROBUO STUDIO PL Hubert Rybkowski 62-571 2 wchłln, ul. Wrońska 3 email: hrybkowski@wp.pl	
STRONA:	

INWENTARYZACJA

PRZEKRÓJ B-B

WIDOK OD ZEWNĄTRZ

INWENTARYZACJA FOTOGRAFICZNA

PROJEKT BUDOWLANY/REMONTU BUDYNKU MIESZKALNEGO PRZY UL. PRĄDZYSKIEGO 56 W POZNANIU

ADRES BUDOWY: 61-428 Poznań, ul. Prądzyskiego 56

AUTOR PROJEKTU: mgr inż. arch. Hubert Rybkowski

(uprawnienia budowlane w specjalności architektonicznej do projektowania bez ograniczeń nr 17/WPODOK2017)

BRANŻA: ARCHITEKTURA

STADIUM: INWENTARYZACJA

TYTUŁ RYSUNKU: DRZWI WEJŚCIOWE

NR DZIAŁKI:

OBJĘT. WILGA 61, arkusz: 3 nr dc. 89/1.90

PODPS:

DATA: 15 kwiecień 2019

SKALA: 1:25

FORMA OCHRONY KONSERWATORSKIEJ

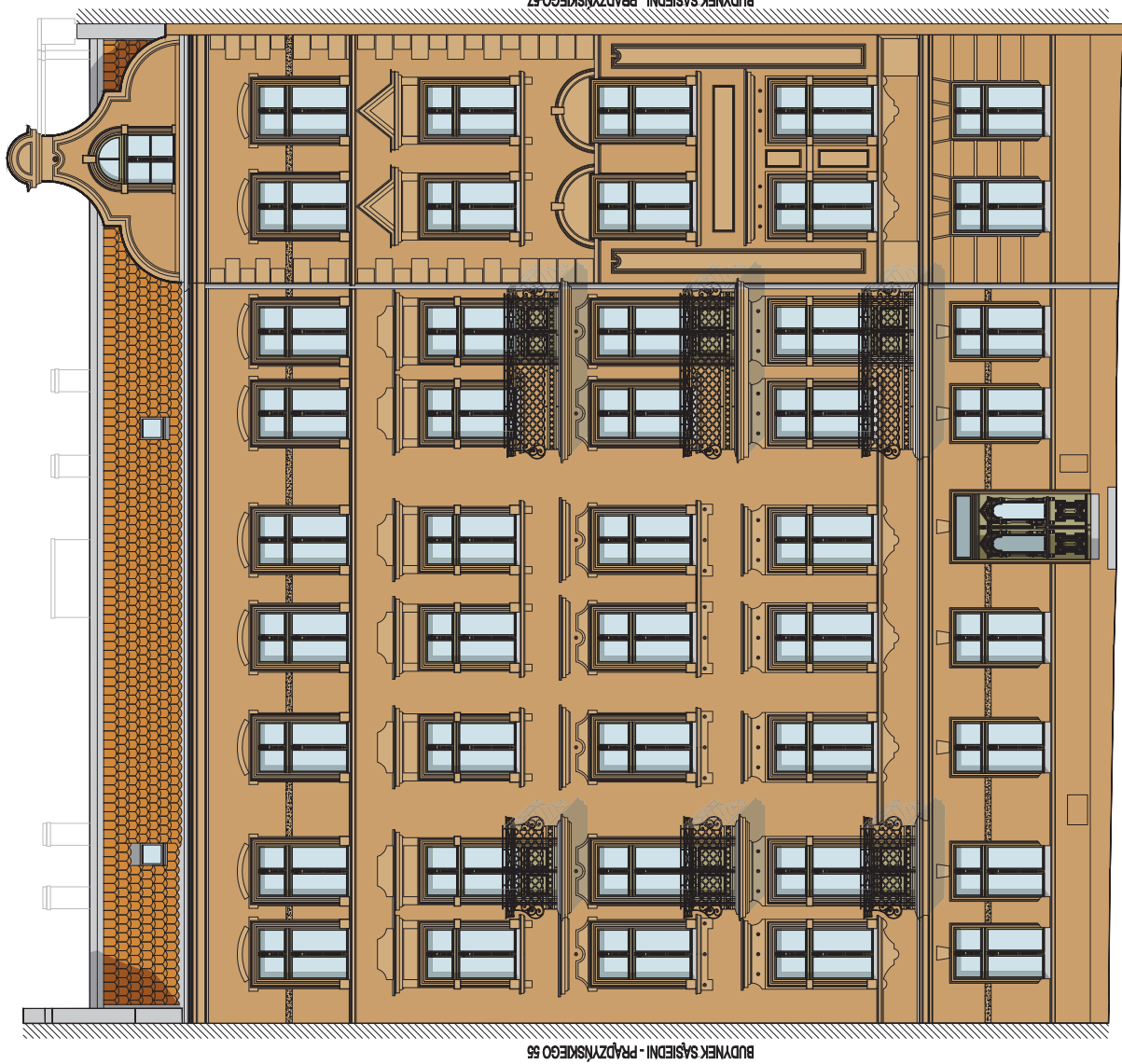
STERFA OCHRONY KONSERWATORSKIEJ - 429

PROJEKTOWA I ARCHITEKTURA
Hubert Rybkowski
62-571 Zdobycha, ul. Wyrzyska 3
email: rybkowski@pi.pl

NR RYSUNKU: IN-05

STRONA: 1

BUDYNEK SĄSIEDNI - PRADZYŃSKIEGO 55

BUDYNEK SĄSIEDNI - PRADZYŃSKIEGO 57

RAL 7034 (stolarka drzwiowa oraz balkony i balkony)

50026 KEIM Historisch - lico ściany

50027 KEIM Historisch - detale

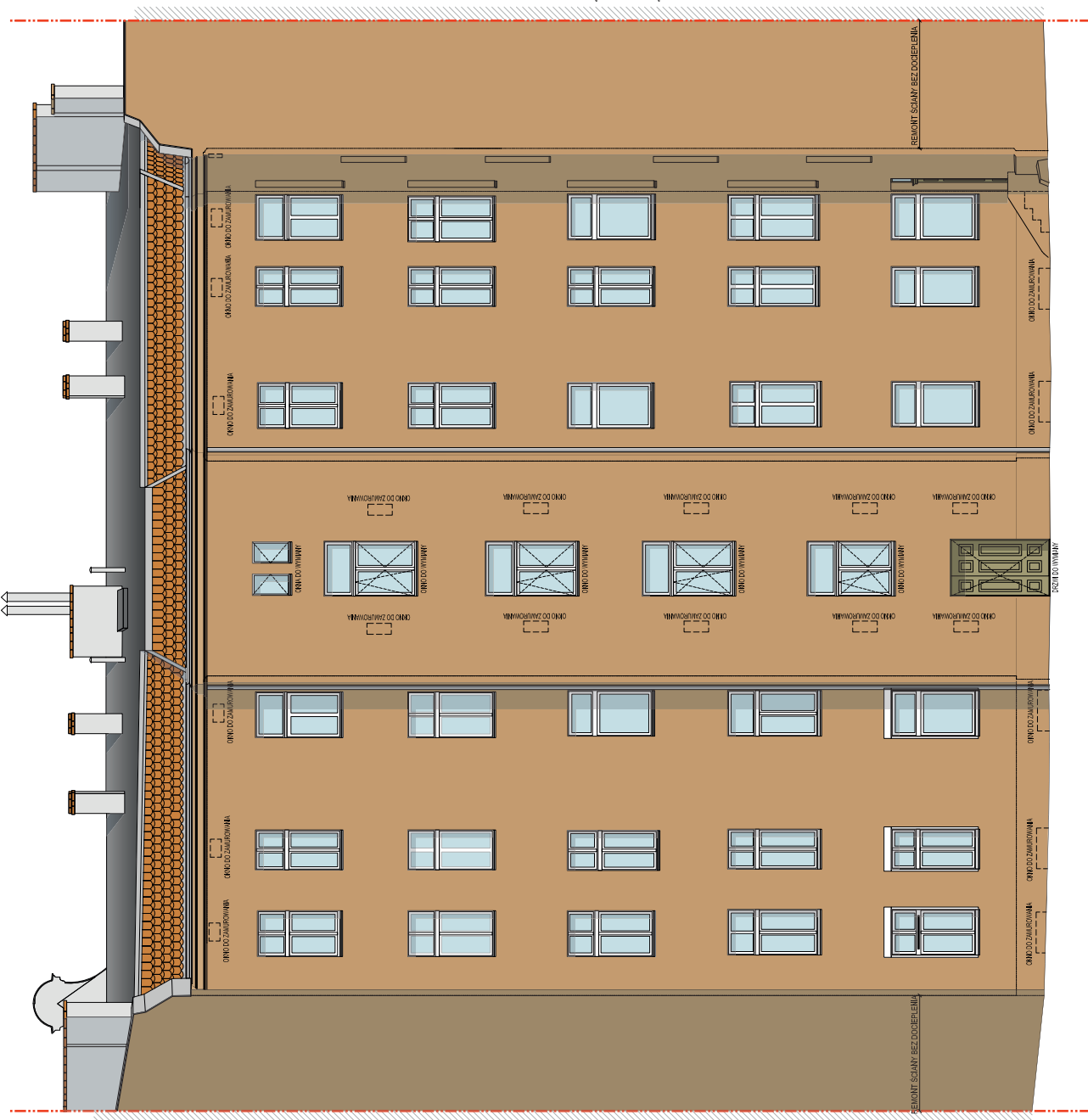
PLAN BUDOWLANY

PROJEKT BUDOWLANY REWOLUCYJNY W BUDYNKU MIESZKANOWO-BIUROWYM PRZY UL. PRADZYŃSKIEJ 61 W POZNANIU		FOTOKOPIA KONTAKTOWA	
ADRES BUDYNKU	INSTRUMENT	DATA WYKONANIA	STANOWISKO
UL. PRADZYŃSKA 61	1:500	2019	
AKCJONARIUSZ:		PROJEKTOWANIE	
mgr inż. Hubert Rybkowski ul. Pradzyńska 61, 61-001 Poznań		mgr inż. Hubert Rybkowski ul. Pradzyńska 61, 61-001 Poznań	
DATA: 23 kwietnia 2019		STANOWISKO: 1:500	
Tytuł projektu: PROJEKT BUDOWLANY		MIDYUM: A-01	
MIDYUM: A-01		MIDYUM: A-01	

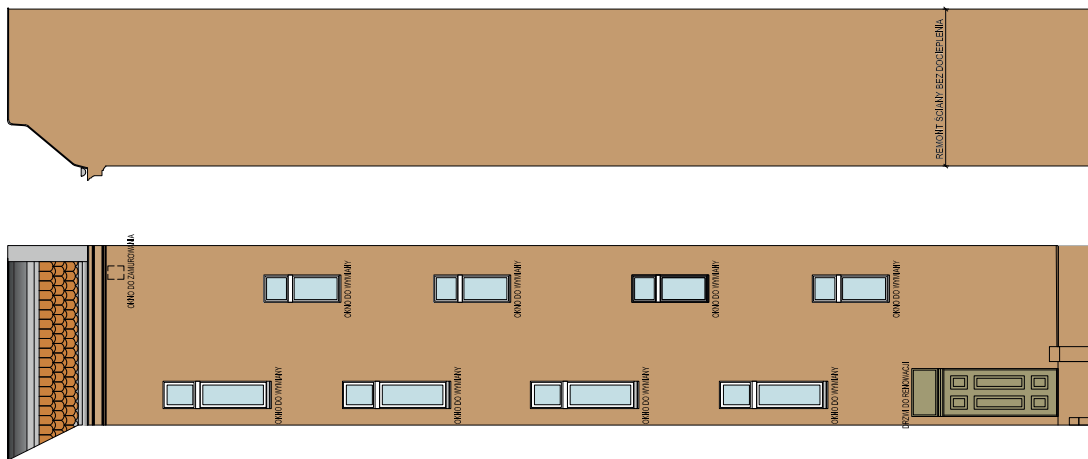

ELEWACJA FRONTOWA-KOLORYSTYKA

BUDYNEK SĄSIEDNI - PRADZYŃSKIEGO 55

BUDYNEK SĄSIEDNI - PRADZYŃSKIEGO 57

3

2

- RAL 7004 (słabka drzewna oraz balustrady balkonowe)
- 50026 KEIM Historisch - lico ściany (docieplenie z wełny mineralnej gr.14cm)
- 50027 KEIM Historisch - detale (gzymsy koronujące)

PLAN SYTUACYJNY

PROJEKT BUDOWLANY REMONTU BUDYNKU I WISZĄCEGO PRZY UL. PRADZYŃSKIEGO 55 I W ZWIĄZKU Z NIM

INSTRUKCJA KOLORYSTYKI

PROJEKT BUDOWLANY

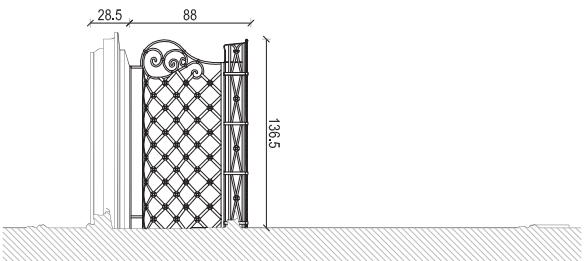
PROJEKT ARCHITEKTURA

DATA: 23 kwietnia 2019

SKALA: 1:50

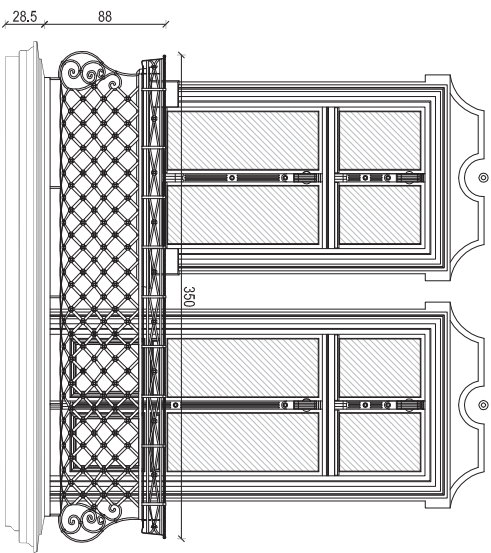
STRONA: A-02

WIDOK Z BOKU

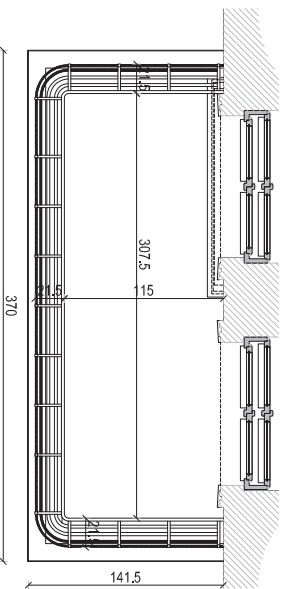

INWENTARYZACJA

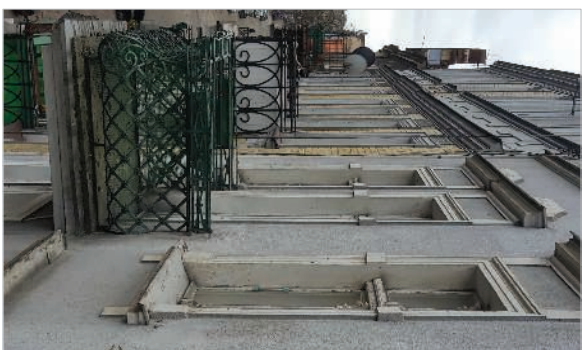
WIDOK OD FRONTU

RZUT BALKONU

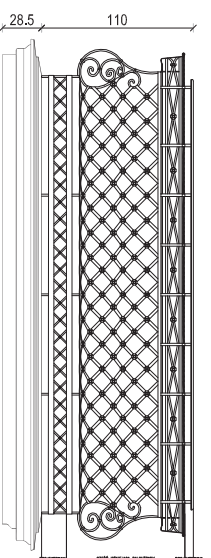

INWENTARYZACJA FOTOGRAFICZNA

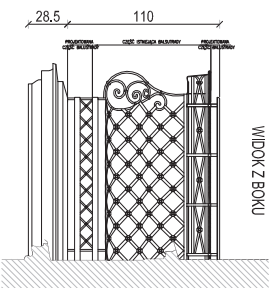

PROJEKT PODNIESIENIA BALUSTRADY

WIDOK OD FRONTU

WIDOK Z BOKU

PROJEKT BUDOWLANY REMONTU BUDYNKU MIESZKALNEGO PRZY UL. PRĄSZKOWSKIEJ 33 W POZNANIU	
ADRES BUDOWY: 41-408 Poznań, ul. Prąszkowska 33	NR DZIAŁKI: domu nr 81, działki nr 13/12, 89/10
AUTOR PROJEKTU: mgr inż. arch. Hubert Rykowski Wydział Inżynierii Budowlanej i Specjalności Architektury do reprezentacji soc. gwarant. nr 77790202077	FUNDUSZ: PENSJA
BRANŻA: ARCHITEKTURA	DATA: 23 kwietnia 2019
STADIUM PROJEKTU BUDOWLANY TYTUŁ PRZESNIK: BALUSTRADA BALKONOWA	SKALKA: 1:25
NR PRZESNIKA: A-03	STRONA: STRONA

